

BIBLICKÉ ÚKOLY

1986

3. ČTVRTLETÍ

BOŽÍ ODPUŠTĚNÍ A ODPOVĚĎ LÁSKY

ÚVOD

Historie Adama a Evy nám říká, že člověk se v důsledku své neposlušnosti ocitl v situaci odsouzení k smrti. Nebýt Boží milosti a odpuštění nabízeného v Ježíši Kristu, museli by naši prarodiče zemřít v den, kdy jedli ovoce ze zakázaného stromu.

Kdybychom neznali hodnotu odpuštění, museli bychom se za mnohé z toho, co jsme udělali a stále ještě děláme, hluboce a beznadějně stydět. Kristus přišel, aby nám ukázal Božskou moč odpuštění, aby nás naučil, jak dosáhnout odpuštění a jak odpouštět. K odpuštění vede jen ta cesta, kterou ukazuje Ježíš Kristus. Odpuštění je často spojeno s ponížením a utrpením. To je cena, kterou platíme za to, že jsme jeho učedníky.

Kristovo odpuštění je jedním z Božích opatření k nápravě, prostředek, který nás má odvrátit od hříchu. Boží láska nekončí na Golgotě. Skrze události, které se naplnily na Golgotě, může Kristus přetvářet srdce i životy těch, kteří skutečně litují svých hříchů a umožňuje jim, aby ho následovali cestou poslušnosti.

Prvních šest úkolů tohoto čtvrtletí se bude zabývat otázkou odpuštění a v dalších šesti budeme hovořit o tom, co znamená chodit s Ježíšem.

BOŽÍ ODPUŠTĚNÍ

Základní verš: Řím 5,8

Několik japonských vojáků žilo na jednom z tichomořských ostrovů ještě dlouho po skončení druhé světové války. Mnoho let se skrývali a žili velmi primitivně. Když se k nim lidé přiblížili, utekli. Když jim dávali znamení, že je již dávno po válce, nevěřili. I když mohli žít jako svobodní lidé a vrátit se domů k normálnímu životu, žili stále jako štvaná zvěř. Nevěděli, že byla vyhlášena všeobecná amnestie.

Na tomto příkladu vidíme, že amnestie — udělení milosti, nemá pro nás význam, dokud jí neuvěříme a nepřijmeme ji. Ježíšovou smrtí na kříži ukázal Bůh světu, že milost zvítězila nad zlem, že Bůh se smířil se světem — nebo chceme-li hovořit ve smyslu tohoto příběhu — udělil světu všeobecnou amnestii, všeobecnou milost. Nestačí ovšem jenom vědět, že Bůh učinil vše pro smíření s člověkem a pro znovuzrození hříšníků. Musíme poznat, jak nesmírně tuto milost potřebujeme a přijmout Boží podmínky. Nic není tak důležité v církevní nauce jako pochopení této tematiky. Porozumíme-li otázkám, které se týkají odpuštění, získáme klíč ke vzrušující, radostné a rostoucí zkušenosti s Bohem.

1. Dar Boží lásky

O čem bychom měli svým bližním jako křesťané vyprávět? 2 Kor 5,18.19

Když Ježíš zemřel na kříži, „Bůh v Kristu usmířil svět se sebou. Nepočítá lidem jejich provinění...“ Řečeno jinými slovy: Bůh udělil tomuto do nepřátelství zavlečenému světu — milost. Od věčnosti nabízel Bůh člověku mír. Ježíšova smrt na kříži nezměnila Boží stánovisko k hříchu, ale změnila způsob, kterým se člověk mohl smířit s Bohem (Žid 10,20). Boží ochota odpustit, je nezvratnou skutečností.

Proč nevyklučuje spravedlnost uplatnění lásky a milosrdenství v Božím jednání s člověkem? Řím 3,21—26

Kříž dokázal vesmíru, že Bůh je spravedlivý a že má právo odpustit těm, kteří porušili zákon. Když se naplnil princip spravedlnosti, za niž Bůh zaplatil tak vysokou cenu, mohl se plně uplatnit i princip lásky a milosti.

2. Zkušenost odpuštění

Je Boží odpuštění něčím podmíněno? 1 Jan 1,9

Pro přijetí Božího odpuštění je nezbytná víra, která umožní, abychom poznali, co Bůh pro nás učinil a že dvčetivě čeká, až přijmeme jeho podmínky. Když uvěříme celým srdcem, že Bůh nám chce odpustit a očistit nás od hříchů, podáme důkaz víry tím, že se dobrovolně přiznáme a vyznáme své hříchy. Jedině tehdy můžeme prožít nádherný pocit Božího odpuštění. V Božím plánu obnovení Božího obrazu v člověku, radosti z odpuštění, předchází skutečné pokání.

Když víme, že nás Bůh přijímá a odpouští nám, proč je zaneřádění našeho vyznání?

Nevznáváme své hříchy proto, abychom přesvědčili Boha, aby nám odpustil, nebo abychom zmírnili Boží hněv vůči sobě. Vyznáním hříchů nastává změna v nás, měníme se my, nikoli Bůh. Když chápeme, jak se Bohu hřích oškliví a toužíme po pokoji, jsme připraveni k unřimnému vznání svých hříchů, po kterém přichází hořivý balzám Božího odpuštění. Jestliže Bůh chce odpustit a my o odpuštění nestojíme, není nám pomoci. Na nás je, abychom přijali Boží dar odpuštění, vyznáním vin a zaneřáděním hříchů.

Jakým radostným očekáváním byl naplněn Ježíš, že měl sílu podstoupit i kříž? Žid 12,2

3. Přijetí Božího odpuštění

Co nám pomáhá pochopit příběh o uzdravení ochrnutého člověka? Luk 5,18—20 (viz: EGW Touha věků str. 181)

Mnozí lidé svým rozumem chápou, že je Bůh miluje a odpouští jim, ale z nějakého důvodu tím uniká skutečná podstata Boží lásky a odpuštění. Žijí ve strachu před věčným zatracením, trpí pocitem viny a trápí je duchovní opuštěnost a duševní sklěčenost. I když jim

jejich rozum říká, že Bůh je blízko, mají pocit, že je nekonečně vzdálený. Jejich náboženské zážitky jsou plné hluboké nejistoty. Když však Ježíši dovolíme, aby se k nám přiblížil, jako k onomu ochrnutému muži, nic se nemůže postavit do cesty jeho odpuštění.

Co je cílem planu spasení? Ef 1,7–12

Odpuštění a ospravedlnění není pouze „právním aktem“, ale je to způsob Boha Stvořitele, jenž chce vyřešit problémy, které jsme si my hříšníci sami způsobili. Odpuštění a ospravedlnění nás přivádí zpět do souladu s Bohem a celým vesmírem.

4. Odpuštění přemáhá hřích

Jak dalekosáhlé je Boží odpuštění nabízené v Kristu?

1 Jan 2,2

Boží láska je darem, na němž nemáme žádných zásluh, a stejně tak je tomu s odpuštěním. Odpuštění přijímáme jediné vírou. Bůh dal člověku svobodu rozhodování a tím i možnost odmítnout jeho odpuštění.

Co znamenají slova apoštola Pavla o rozhojnění Boží milosti? Rim 5,15.20.21

Novozákonní pisatelé pohlíží na Boží milost jako na něco nekonečně silnějšího a mocnějšího než je hřích a věří, že síla Boží lásky je nesrovnatelně větší než síla zla.

5. Hranice odpuštění

Jak pomohl Ježíš Petrovi pochopit, co znamená pravé odpuštění? Mat 18,21.22

Rabini učili, že zákon přikazuje Božímu lidu, aby odpustil třikrát. Petr zdvojnásobil požadavek zákona a pro úplnost dodal ještě jedno odpuštění navíc. I tak se však díval na odpuštění primitivně, jako na něco, co se dá počítat. Myslel, že je možno počítat kolikrát člověk odpustí, dokud není dosaženo určité hranice. Pak je možno přikori oplatit. Sotva by se našel někdo, kdo by si dal práci, aby počítal až počet odpuštění dosáhne čísla 490. Lidé, kteří touží po pomstě, by nevydrželi muka tak dlouhého čekání. Ježíš chtěl, abychom pochopili, že odpuštění není činnost, jejíž zdroj se časem vyčerpá chybami, které se neustále opakuji.

Boží odpuštění však v žádném případě nezmenšuje naši povinnost poslouchat Boha.

Čemu nás učí Ježíš v modlitbě Otčenáš? Mat 6,12

6. Důkaz přijetí Božího odpuštění

Proč je láska k nepřátelům nejvyšším důkazem naší lásky k bližnímu? Mat 5,43—46

Bůh by byl ochoten odpustit i Luciferovi, kdyby byl upřímně litoval svých hříchů. Celá tragédie zkázy bezbožných spočívá v tom, že hříšníci, kterým mohlo být odpuštěno, odmítli přijmout Boží odpuštění.

Proč někteří lidé cítí nutnost něčím si odpuštění „zasloužit“, přestože je jim nabízeno zdarma?

Mnohým se to zdá být příliš jednoduché, než aby tomu mohli uvěřit. Obvykle máme větší pocit jistoty, když víme, že jsme si určitou věc koupili, nebo zasloužili, než když jsme ji dostali darem. Také výchova zde sehrává důležitou roli. Přílišným zdůrazňováním zásluh, nebo vyhrožováním Božími tresty, můžeme zvláště u dětí navodit nesprávnou představu o Bohu.

Jaká zkušenost pomohla Petrovi ocenit hodnotu Boží odpouštějící lásky? Luk 22,60—62; Jan 21,15—17

Boží láska se nemění. Není závislá na našem chování. Svým chováním a způsobem života dokazujeme, na kolik si vážíme Božího odpuštění a jaký je náš vztah k němu. Po přijetí odpuštění se musí změnit naše chování, náš vztah k Bohu. Člověk, který žije i nadále hříšným životem, si nemůže do nekonečna dělat nárok na Boží odpuštění. Pokusme se žít jako křesťané, kterým Kristus plně odpustil. Vytvořme si pravý vztah k tomu, jenž nás miluje úžasnou láskou. Používejme prostředků, které nám Bůh poskytuje, abychom byli přetvořeni v Boží obraz.

2. úkol — 12. července 1986

OBNOVENÉ VZTAHY

Základní verš: 2 Moj 34,6.7

Písmo učí, že odpuštění je součástí Boží podstaty a symbolem jeho milosrdenství k těm, kteří se mu

postavili na odpor. Jedině Boží milost může zlomit moc, kterou má hřích nad lidstvem a zapůsobit na každého člověka tak, že vyznává své hříchy a lituje jich. Už Starý zákon podává jasné svědectví o nepřemožitelné tvůrčí síle Božího odpuštění. Například příběh o Josefovi a jeho bratřích vypráví o tom, jak odpuštění znovu sjednotilo rodinu a uzdravilo otcovo srdce, zlomené žalem. Příběh o Jákobovi a Ezauovi vypráví o bratřích, jejichž vzájemná zášť trvala celé desetiletí, ale nakonec to bylo právě odpuštění, které uzdravilo jejich vzájemné vztahy.

I když tyto příběhy nehovoří o Božím, ale o lidském odpuštění, hlavním důvodem, proč podobné záznamy v Písmu nacházíme, je odhalení pravdy o Bohu a o jeho lásce k člověku. Chtějí ukázat, jaký cíl nám Bůh připravil a co dovede v nás způsobit jeho odpuštění. Odpouštějící Bůh chce na světě vytvořit společenství odpouštějících lidí, které ukáže světu nádheru jeho slávy.

1. Boží hněv a milosrdenství

Jak posoudil Bůh nevěru izraelského lidu v době Mojžíšova pobytu na Sinaji? 2 Moj 32,9.10

Z počátečních slov, kterými Bůh obvinil izraelský lid, vidíme, že Bůh chtěl přísně potrestat svůj lid a dokonce mu pohrozil i zapuzením.

Jaké argumenty uvedl Mojžíš vůči Božímu „tvrdému“ postoji? 2 Moj 32,11—13

Mojžíš připomínal Bohu zaslíbení, která dal tomuto nevhodnému lidu. Připomínal Bohu, že opustí-li tyto nevděčné otroky poté, co je vysvobodil z Egypta, stane se sám terčem posměchu ostatních národů.

Jak si vysvětlíme slova bible, že Bůh „litoval“ svých slov a změnil své rozhodnutí? 2 Moj 32,14 (Jer 18, 1—10)

Když hříšníci zanechají svého hříchu a obrátí se k Bohu, když ho jeho děti prosí o milosrdenství a odpuštění, pak se Hospodin „pohne k litosti“. Jeho hněv se obrací v milosrdenství a místo odsouzení prožívá hříšník dobrotivost Božího odpuštění (Ž 106,44,45; Jer 20,3; Joel 2,12—14; Jon 3,9.10; 4,2). Bůh nechá působit

plán, který chtěl uskutečnit hned na začátku. Nebyla to tedy Mojžíšova přímluva, která přesvědčila Boha, aby odpustil svému lidu, ale Boží milosrdenství, které je samou podstatou Božího charakteru.

2. Otázky, týkající se odpuštění

Které jsou základní vlastnosti Božího charakteru? Ž 99,8

Odpuštění a soud jsou nedílnou součástí ve vztahu, který Bůh zaujímá k hříšníkům. Bůh je ochoten odpustit, avšak ti, kteří odmítají jeho odpuštění, volí Boží soud. Neexistuje žádná omluva pro toho, kdo zamítne nabízené Boží odpuštění.

Za jakých okolností nám může být odpuštění odepřeno? Joz 24,20.23; 1 Sam 15,24—26

Nesmíme si myslet, že Boží odpuštění je zcela samozřejmou, běžnou záležitostí (viz 5 Moj 29,19—21; 30, 9—11).

Jakou radu dává prorok lidem, kteří nechtějí zneužívat Boží ochotu odpuštění? Iz 55,6.7

Možnost získat odpuštění nepotrvá na věky. Boha nenajdeme prostřednictvím lidských vymožeností. Milost získáme, jdeme-li Boží cestou, nikoli svojí vlastní. Musíme „hledat Hospodina, pokud může nalezen býti“. Když se Bůh zjevil v Kristu, mohli lidé spatřit mnohem jasněji než kdykoli předtím, že podstatou Božího charakteru je láska a milosrdenství.

Jaké otázky klade žalmista David o velikosti Boží odpouštějící milosti a jaká je jeho odpověď? Ž 77,8—12

David se vírou uchopil Boha a víra mu dala sílu i odvahu. Ačkoli poznal, že Boží cesty jsou nevyzpytatelné, věděl také, že Bůh je milosrdný a dobrý, silný, lítostivý a milostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství a v pravdě.

3. Uzdravení narušených vztahů

Jakým příkladem chtěl Bůh znázornit svůj vztah k nevěrnému lidu? Oz 3,1

Prorok Ozeáš pochopil význam odpuštění a odpustil své nevěrné ženě, aby se rodina mohla vrátit k normálnímu životu. Tím byly uzdraveny rány, které rodi-

na utrpěla a natržená rodinná pouta byla obnovena. Proto je odpuštění tak důležité.

Co si uvědomil David po vykonání svého nerozvážného činu? Ž 51,2—6

Biblické výrazy, jimiž se popisuje hřích, naznačují, že se nejedná jen o vnější chování či skutky. Jde o narušení celé bytosti, v níž harmonii a klid vystřídají rozpory a nepokoj. Člověk se stává nedůvěřivým a ani jemu se nedá důvěřovat; nedokáže milovat, ani lásku přijímat. Mizí to, co je základem vši laskavosti a vzájemných láskyplných vztahů. To znamená, že hřích je záležitostí skutečně osobní. Má vliv nejen na to, co děláme, ale i na to, čím jsme. Ovlivňuje celou naši existenci na tomto světě. Proto plán vykoupení pro nás znamená více, než jen pouhé odpuštění hříchů. Kristus padlého člověka spojuje s pramenem věčné síly.

4. Odpuštění, láska a výchovné prostředky

Co udělal Ozeáš, aby získal zpět svoji nevěrnou ženu? Oz 3,2,3

Gomera nečekala, že ji Ozeáš přivede zpět. Sama nepodnikla nic, aby se mohla vrátit. Vše zařídil Ozeáš. Něžně, beze slova odsouzení ji přivedl zpět do svého domu. Podle tehdejšího zákona ji mohl ukamenovat. Odpustil jí však a ve snaze napravit narušené vztahy, ji vykoupil zpět. Stejnou péči věnoval Bůh Izraeli. Když izraelité uzavřeli s Bohem „manželskou smlouvu“ na Sinaji po té, co je Bůh vyvedl a vykoupil z Egypta, opustili ho a klaněli se jiným bohům. Bůh se k nim sklonil s láskou a pokorou, jakou lidský rozum nedovede pochopit. Jak hluboká je Boží touha přivést svůj lid k sobě!

Jakého přirovnání používá Mojžíš, když opěvuje Boží milosrdenství a lásku, projevenou lidu staré smlouvy? 5 Moj 32,10—12

Tak, jako milující otec či matka učí své dítě prvním krůčkům a chytá je do bezpečí své náruče, když dítě klopýtá a padá, tak i Pán učil syny izraelské (viz 5 Moj 1,31; 33,27; Jer 31,32). Jako milující Otec trpělivě čeká a jedná s dítětem, které ještě nedospělo, tak Pán měl trpělivost s nehotovým lidem, jenž nechápal duchovní tajemství království nebes.

5. Boží láska povzbuzuje k pokání

Čím se vyznačuje vztah k člověku ve smyslu podobenství z Luk 15 kapitoly?

Podobenstvím o marnotratném synu postavil Ježíš památník Boží lásce. Příběh o ztraceném synu, jenž byl při svém návratu přivítán se všemi poctami milovaného syna, se podobá příběhu z knihy proroka Ozeáša. Jako věřící lidé potřebujeme jistotu, že nás Bůh pochopí a odpouští nám naše hříchy ještě dříve, než my mu své viny vyznáme. Bez jistoty, že nám Bůh odpustí, bychom se před ním spíš skrývali, jako Adam a Eva, a neměli bychom odvahu přiznat, že jsme se proti němu provinili.

Jaký rys Božího charakteru nám dodává odvahu k pokání? Ž 78,38

Když litujeme svých hříchů, víme, že nám bude odpuštěno. Snad ještě pravdivější je tvrzení, že činíme pokání proto, že si uvědomujeme, že Bůh je soucitný a ochotný odpouštět. Postoj, jaký Bůh zaujímá, nás povzbuzuje k poctivému a zodpovědnému vztahu k němu.

6. Umění snášenlivosti

Čím se prokazuje pravé křesťanství? 2 Tim 2,24—26

S lidmi, kteří vědí o našich chybách, ale nejsou ochotni odpustit, se necítíme příliš dobře. Nejlépe je nám s těmi, kteří jsou nám oporou a mají nás rádi i když vědí o našich chybách. Ti, kteří vyžadují od jiných dokonalost a nedovedou tolerovat chyby, vedou své bližní spíše k tomu, aby své chyby skrývali, než aby se k nim otevřeně přiznali a vzali si z nich poučení.

Jak dlouho by asi vydržel váš vzájemný vztah s manželem, dětmi nebo rodiči, kdyby nikdo nechtěl odpustit?

Kdybychom nedovedli odpustit, stali bychom se nepříteli sami sobě. Žili bychom v touze po odvetě a tím bychom vráželi ostrý klín mezi sebe a své bližní. Kdyby svět spočíval na podobném jednání, byl by hrozným místem. Takové chování by nás nakonec zcela izolovalo. Byli bychom osamoceni, odloučení ode všech,

včetně Boha. Hřích nakonec vede k smrti, k věčnému odloučení člověka od Boha i od lidí. To je přirozená vlastnost hříchu, tak jako podstatou milujícího a odpouštějícího charakteru je hojivý klid, pokoj a smíření.

3. úkol — 19. července 1986

ODPUŠTĚNÍ A POKÁNÍ

Základní verš: Jer 33,8

Odpuštění není nikdy udělováno automaticky. Nesmí to být chápáno tak, že když nám Bůh ochotně odpouští, můžeme brát jeho milosrdenství jako samozřejmost. V žádném případě se nejedná o tzv. „milost“, kterou Bůh dává vše, zatímco od nás žádá málo nebo téměř nic.

Pro nedostatek skutečného pokání bylo nejednou pokání lidem odepřeno. Saul se v zoufalství dovolává Boží ochrany, když před tím pobil Boží služebníky, vyhnal Davida a přerušil veškeré spojení s Bohem. Bůh mu však neodpověděl (viz 1 Sam 28,6).

1. Podmínky odpuštění

Proč označuje Pán Ježíš rouhání se proti Duchu svatému za neodpustitelný hřích? Mat 12,31.32

Boží stanovisko k hříšníkům se nemění. Když Bůh neodpustí, nebude to proto, že by odpustit nechtěl. Je však málo účinné nebo zcela zbytečné vykládat vzpurným lidem, kteří nechápou pravdu o pravém stavu jejich srdce, že jim může být odpuštěno, když oni vlastně o odpuštění nestojí. Nelitovali svých hříchů a nechtěli se změnit. Odpuštění by jen podpořilo jejich tvrdošíjnost.

Proč apoštol Pavel vybízí křesťany v Korintu, aby se rozešli se členy, kteří církvi nedělají čest? 1 Kor 5, 1—6

Je-li nám vztah k Bohu lhostejný, necítíme potřebu změny a netoužíme po Božím odpuštění. Bez skutečného pokání a změny takového postoje vlastně dokazujeme, že o odpuštění nestojíme. Bůh vyslýchá jen upřímná přání a tím také respektuje naši svobodu. Nemůžeme si nalhávat, že toužíme po odpuštění a že Bůh

naši žádost vyslyší, když náš život svědčí o naší lásce k hříchu. Pod vlivem Ducha svatého si však uvědomujeme svoji ubohost, uznáváme svoji hříšnost a litujeme svých přestoupení. Velké zásady Božího zákona působením Ducha svatého odhalují hřích a probouzejí vědomí potřeby Spasitele.

2. Odvrácení se od hříchu

Jak se projeví přijetí Božího odpuštění v životě člověka? Jer 31,34

Odpuštění není věcí našich zásluh, ale darem Božího milosrdenství. Je záležitostí Božího charakteru a spočívá na skutečnosti, že Kristova smrt zaplatila dluh za hříchy všech hříšníků. Kristovo odpuštění skutečně přijímáme jen tehdy, když litujeme svých hříchů a dovolíme mu, aby změnil náš charakter. Ti, kteří s vděčností přijímají Boží odpuštění, nemohou zůstat i nadále před Bohem neústupní a tvrdošíjní. Naše srdce se musí změnit. Pokání neznamená jen upřímnou lítost nad hříchem, ale také odvrácení se od něj — zanechání hříchu.

Co nám chtějí říci Kristova slova u Mat 12,30: „Kdo není se mnou, proti mně je“?

Ve vztahu k Bohu neexistuje nic „polovičatého“ či „povrchního“ — žádná zlatá střední cesta. Dáme Bohu buď vše, nebo nic. To neznamená, že v životě křesťana nejsou žádné vzestupy a pády, že neexistuje růst. Život křesťana můžeme přirovnat ke vztahu dítěte k jeho matce. Je to nejvýznamnější vztah jeho života i když je to vztah nedokonalý. Ježíš se modlil za své: „...život věčný je v tom, když poznají tebe, jediného pravého Boha...“ Jan 17,3.

3. Hřích je nutno brát vážně

Proč věřící člověk nesmí lehkovážně zacházet s Boží ochotou k odpuštění? Iz 63,8—10

Odpustit neznamená přehlédnout hřích, ale postavit se k němu jako k vážné věci. Hřích si musíme poctivě přiznat. To znamená, že hřích, který ničí láskyplné vztahy, musí být odstraněn. Odmítat zanechání určitého hříchu a zároveň prosit o jeho odpuštění, je po-

krytecké a nečestné. Když si takto budeme počínat, stane se Bůh, jehož rmoutí naše hříchy, naším nepřítelem; neboť ten, jenž odpouští, nás musí, má-li být čestný, jako hříšníky napřed odsoudit.

Protože náš hřích napáchal tolik škod, které je zapotřebí napravit, musí být Boží odpuštění chápáno v souvislosti s jeho tvůrčí silou. Bez této síly by učení o spasení bylo poněkud prázdné. Spasení, záchrana od hříchu, která je nám nabízena již zde na této zemi, je naším prvním krokem k úplnému vykoupení, které přijde až když smrt, nejtemnější stránka hříchu, přestane existovat.

4. Příklad skutečného pokání

Čeho si byl žalmista vědom a o co prosil? Ž 51,7—9

Žalm 51 se stal nejproslulejší modlitbou za odpuštění v celém Písmu. David popisuje své poklesky třemi výrazy: „Přestoupení“, „nepravost“ a „hřích“. Tyto tři výrazy zahrnují jednak promyšlený odpor, činy vykonané záměrně, s rozmyslem; i ty, které byly vykonány z návyku, lehkomyšlnosti, neúmyslně, ale také důsledky vrozených vlastností člověka a kazy osobního charakteru. Těmto výrazům odpovídají také tři slova vyjadřující odpuštění: „zahladit“, „smýt“, „očistit“. David si uvědomoval, že hřích pronikl celým jeho životem a jedině dokonalé odpuštění a znovuzrození může uspokojit jeho touhu.

Po čem David touží, když prosí za odpuštění? Ž 51, 12.13

Nestačí, když dosáhneme odpuštění a v nás se nic nezmění. David říká, že se nemůže těšit z požehnání Boží přítomnosti, protože ví, že odpuštění znamená smíření s Bohem, nikoli povolení k tomu, abychom konali skutky, které narušily náš vztah k Bohu.

Proč pisatel Žalmu 51 považuje „čisté a kající srdce“ za oběť, která je Bohu nej příjemnější? Ž 51,9

Nesmíme si zahrávat s Božím odpuštěním a zneužívat jeho laskavosti. Byl by to větší hřích než ten, který nám již odpustil. Setrvávání v hříchu je vlastně nedostatek vděčnosti k Bohu za odpuštění, které zaplatil

životem jediného syna. Měli bychom mít touhu „raději zemřít než hřešit“.

5. Zázrak znovuzrození

Oč vlastně David Boha žádal, když v Žalmu 51,12 prosil: „Srdce čisté stvoř mi“?

David prosil Boha o zázrak. Jestliže vztahy člověka k člověku a vztahy Boha a člověka jsou narušeny, nemohou být obnoveny jinak než znovuzrozením. Trhliny v lásce a důvěře je možno zacelit pouze obnovující silou odpuštění. Protože vzájemné vztahy hrají tak důležitou úlohu v otázce štěstí a smyslu života, narušení vztahů znamená, že ani ve vesmíru není něco v pořádku. Proto bibličtí pisatelé hovoří o kosmu, narušeném hříchem. Bůh chce „přivést všechno na nebi i na zemi k jednotě v Kristu“ (Ef 1,9.10) skrze moc jeho odpouštějící milosti.

Čeho se dovolával prorok Daniel ve své modlitbě? Dan 9,9.18.19

Jaké naučení je i pro nás zaznamenáno v souvislosti s příhodou u Luk 9,51—56?

Když jsou k nám lidé nepřívětiví nebo odmítaví, nemáme jim to oplácet. Musíme zvládnout svou pýchu, nedůtklivost, sebelásku a musíme se naučit potlačovat své vlastní sobecké zájmy. Středem naší činnosti se musí stát Kristus. Pak budeme moci říci: „Nežiji už já, ale žije ve mne Kristus.“

6. Smíření skrze Krista

Jakou cestu vynalezla Boží láska v zájmu smíření? Kol 1,19—20; Ef 2,13.14

U lidí snad existují hranice, po které je člověk ochoten odpustit. Bůh je však ochoten odpustit jakýkoli přečin, každý hřích. EGW v této souvislosti připomíná: „Poznáte-li obłudnost hříchu, pochopíte-li, jací opravdu jste, nepropadněte zoufalství. Kristus přišel na svět právě proto, aby spasil hříšníky. Nemusíme si usmířovat Boha se sebou, nýbrž — ó jak úžasná láska — Bůh v Kristu „usmířil svět se sebou“ (2 Kor 5,19). Bůh se uchází svou něžnou láskou o srdce svých bloudících dítek. Žádní rodiče na zemi nemohou projevit tolik

trpělivosti s chybami a slabostmi svých dětí, jako projevuje Bůh s těmi, které chce zachránit.“ Cesta ke Kristu str. 35

4. úkol — 26. července 1986

ODPUŠTĚNÍ A JEHO VÝZNAM

Základní verš: Jan 1,29

Starozákonní učení o odpouštějícím Bohu je mnohem jasněji podáno v Novém zákoně. Jádrem Lukášových a Markových evangelií je kázání Jana Křtitele, který kázal křest pokání na odpuštění hříchů (Luk 3.3), skrze kněžskou službu Beránka Božího (viz: EGW Touha věků str. 62.63).

Hřích obtížil citlivé lidské svědomí téměř nesnesitelným břemenem viny. Puntičkářství ve všech věcech zákona nedalo Židům pocit štěstí a jistotu, kterou hledali. Chybělo jim to nejdůležitější, a proto jejich zákonictví jen zvyšovalo pocit viny před Bohem. Když křesťan nepochopí podstatu odpuštění, určitě nakonec dojde k zákonictví.

1. Prostředník Božího odpuštění

Jaké bylo nejdůležitější poslání Ježíšova pozemského života? Mat 1,21

Tím, že Bůh poslal svého Syna, aby nás zachránil, naznačil svůj plán, jehož cílem je definitivní skoncování s hříchem. Kristus skrze svůj lidský život vykonal vše pro to, aby naplnil své poslání a stal se prostředníkem Božího odpuštění.

Na co Ježíš ukázal tím, že ochrnutému odpustil hříchy dříve, než jej uzdravil? Mar 2,3—12

Z Ježíšových odvážných slov o odpuštění hříchů poznali mnozí, že má Boží moc. Ti, kteří byli přítomni tomuto uzdravení, byli tak ohromeni, že zvolali: „Něco takového jsme ještě nikdy neviděli.“

Jaké společenství Ježíš vyhledal po uzdravení ochrnutého a jaký význam má tento čin, díváme-li se na něj z pohledu Ježíšových slov o odpuštění? Mar 2,13—17

Lidé nemohli pochopit, že Ježíš je mezi hříšníky rád.

Židé se snažili, aby se nemuseli stýkat s hříšníky a stranili se jich. Zdá se, že to byla jejich nejlepší ochrana proti hříchu. Ježíš však svým postojem ukázal, že odpuštění odstraňuje strach ze setkání s hříšníky, protože nabízí něco, co řeší jejich dilema.

2. Odpuštění vrací člověku pocit vlastní hodnoty

Jaké pověření svěřil Ježíš Petrovi a co se tím v jeho životě změnilo? Luk 5,9—11

Jedním z cílů, které Bůh sleduje, když nám odpouští, je vědomí, že nejsme tak bezcenní. Začínáme si sami sebe vážit, protože víme, že jsme jeho děti a jsme rádi, že jeho milost umožnila toto poznání. Tato skutečnost také vysvětluje, jak je důležité, aby se každý člen církve podílel na plnění poslání a práci celé církve. Dílo odpuštění nebude dokončeno, dokud hříšník, který se cítil bezmocný a bezvýznamný, nedosáhne jistoty odpuštění a dokud ten, jemuž bylo odpuštěno, nepomůže dosáhnout odpuštění někomu jinému.

Jakou změnu přineslo v Matoušově životě setkání s Kristem? Luk 5,27—32

Když Matouš opustil své výnosné povolání, aby následoval Ježíše, uspořádal na Kristovu počest hostinu a pozval na ni zástup svých spolupracovníků — celníků — které Židé považovali za hříšníky. Farizeové nemohli pochopit, proč Ježíš přijal pozvání a reptali. Ježíš věděl, že Matouš se tak stal svým způsobem svědkem -- chtěl, aby i jeho bývalí spolupracovníci získali to, co měl on.

3. Odpuštění pomáhá překonat duchovní krize

Jaké nebezpečí hrozilo Petrovi a proč? Luk 22,32

Jako většina z nás, Petr přecenil své síly. Jeho citlivé svědomí ho pak přivedlo do hluboké deprese, způsobené obrovským pocitem viny.

Jakým způsobem pomohl Pán Ježíš Petrovi v této duchovní krizi? Jan 21,15—17

Ježíš věděl, jaká muka Petr prožívá a důvěřoval mu natolik, že řekl: „Pas mé beránky.“ Tato prostá skutečnost obnovila Petra i po duchovní stránce. Materiál na stavbu církve se neskládá z dokonalých lidí, ale

z těch, kteří nejsou lhostejní ke svým chybám a jsou schopni litovat svých hříchů. Pro takové lidi není odpuštění nedosažitelné a slova „Pas mé beránky“ a „Bud posilou svým bratřím“ platí právě jim.

4. Ježíš odpustil i na kříži

Co bylo motivem Ježíšovy prosby za ty, kteří jej ukřižovali? Luk 23,33-34

Lukáš kladl velký důraz na Kristovu kněžskou službu a na jeho odpuštění. Když jeden z lotrů, který visel vedle Ježíše, slyšel, že Kristus prosí Boha, aby odpustil svým trýznitelům, poznal, že se potvrdilo to, co tušil: Ježíš je opravdu Mesiášem. V jeho srdci vzplála naděje (viz: EGW Touha věků str. 530).

Čím tento lotr, jemuž bylo odpuštěno, ulehčil Kristu jeho utrpení na kříži? Luk 23,40—43

Kdo ve svém životě dosud nepoznal, co znamená odpuštění, měl by hluboce přemýšlet o této události na kříži. Nemůžeme mít jistotu, že je nám odpuštěno, když budeme přesvědčeni, že nám odpuštěno být nemůže. Když Ježíš odpustil umírajícímu lotru, jistě může odpustit každému, kdo lituje svých hříchů. Ježíš říká, že je ochoten vyřešit tento problém našeho myšlení i cítení.

5. Odpuštění vede k vítězství

Co může právem očekávat odpouštějící láska? Jan 8,11

Okolnosti tohoto případu naznačují, že celá událost byla předem nastrojena. Ježíš nechtěl omlouvat hřích té ženy i když byla obětí léčky. Zhřešila a když jí Ježíš odpouštěl, napomenul ji slovy: „Jdi a nehřeš více.“ Slova našeho Pána naznačují, že jeho odpuštění má odstranit hřích z našich životů.

Pro koho již nemá Ježíš slova odsouzení? Řím 8,1.2

Odpuštění může mít pro život člověka význam jen tehdy, když člověk spolupracuje s Bohem a přijímá nabízené odpuštění. Bůh nás nenutí, abychom odpuštění přijali. Když však odpuštění přijmeme, probouzí se víra v celé své mocné síle. V době Ježíšovy pozemské

služby zapůsobila Boží milost na mnohé hříšníky a zlomila v jejich životech moc zla (Řím 8,3.4).

Jaké změny nastávají v myslích a životech těch, kterým již bylo odpuštěno? Řím 8,5–10

Pokání, které nepřináší nápravu, není pravé. Spravedlnost Kristova není pláštíkem, jímž lze přikrýt nevyznané a dále páchané hříchy; je životní zásadou, která mění povahu a řídí jednání. Teprve tehdy je člověk spasen, když přijme Krista za svého osobního Spasitele.

6. Učme se odpouštět

Jak se může v rodinách, které trpí narušenými, nebo rozbitými vztahy, konkrétně projevit odpuštění a obnovit vzájemná důvěra? Odpovězte na tuto otázku na základě těchto příkladů:

- a) Dítě lže, aby nemuselo říci, kam jde a co bude dělat v sobotu večer.
- b) Manžel, který nepřipustí, aby jeho manželka věděla o výši jeho příjmu a měla přehled o finanční stránce rodiny, protože jí nedůvěřuje.
- c) Sourozenec, který si neustále půjčuje věci bez dovození.

Jak jste prožívali situaci, když vám bylo odpuštěno a jak jste se cítili, když jste nedosáhli odpuštění?

Odpouštím ochotně, nebo se k odpuštění musím přemáhat?

5. úkol — 2. srpna 1986

ODPUŠTĚNÍ A VINA

Základní verš: Luk 15,18.19

Mezi nejčastější problémy křesťanů patří rozpor mezi tím, v co věří, co jejich rozum přijímá a mezi tím, co prožívají a cítí ve svém srdci. Člověk může strávit i celá léta přemýšlením o Boží lásce a odpuštění a přesto se nikdy v životě nezbaví pocitu viny. Když člověku připadá těžké uvěřit, že Bůh mu odpustil, pak tato neschopnost v mnohých případech znamená, že člověk sám o sobě neodpustil. Pokud nám poskytuje větší útě-

chu trest, který nás stihl za to, co neděláme správně, než odpuštění, pak bude pro nás těžké odpustit sobě samým. Je to vlastně jakýsi druh pýchy, uložený v podvědomí. Chceme v podstatě naznačit, že naše utrpení za hříchy je záslužnější než Ježíšova oběť. Pocit viny, který trvá i po odpuštění, se mísí s usvědčujícím dílem Ducha svatého a výsledkem pak je, že se cítíme stále odsouzeni i když nám Písmo říká, že je nám odpuštěno a že můžeme být zproštěni všech vin. Pro lidský hlas neslyšíme hlas nebes. Ježíš přišel proto, aby nás osvobodil od neúměrného pocitu viny a přinesl pokoj, štěstí a jistotu těm, kteří se chtějí zbavit hříchu skrze jeho milost.

1. Kristus nabízí dokonalé odpuštění

O čem svědčí skutečnost, že se Ježíš po svém zmrtvýchvstání ukázal nejprve Marii Magdaléně? Mar 16.9

Marie byla pokládána za velikou hříšnici, ale Kristus znal okolnosti, jež utvářely její život. Lidským očím se její případ jevil beznadějným, avšak Kristus poznal, že je v ní možnost nápravy. Poznal, že její povaha má i lepší stránky. Plán vykoupení poskytuje lidstvu velké možnosti a v Marii se tyto možnosti proměnily ve skutečnost. Jeho milostí se přiblížila božství (viz: EGW Touha věků str. 395).

Proč se lidé někdy nemohou zbavit pocitu viny?

Hříchy může odpustit jen Bůh, ale abychom přijali jeho odpuštění, musíme odpustit i sami sobě — musíme se zbavit pocitu viny. „Odpustit sám sobě“ znamená podívat se na sebe Ježíšovými očima. Jestliže opravdově věříme, že jsme hříšníci, jimž bylo odpuštěno, budeme žít jako lidé bez viny, tak jako Marie Magdaléna, kterou Kristus osvobodil ze zajetí zla. Budeme se snažit být takovými, jací — věříme — že jsme.

2. Co s pocitem viny

Jaké otázky trápily Azafa a co bylo příčinou jeho úzkosti? Ž 77,7—9

Křesťanští teoretikové rozlišují mezi reálnou — opravdovou vinou a pocitem viny. Reálná vina je výsledkem skutečného mravního odporu, nebo provinění

a trvá tak dlouho, dokud člověk, který se provinil, nečiní pokání. Avšak pocit viny nemá žádný skutečný původ v současném způsobu života nebo chování a trvá mnohem déle. Nezaujme-li člověk správný postoj ke své reálné vině, začíná „hra“ s pocitem viny. Snaha zbavit se pocitu viny může vést: 1. k rezignaci, ke ztrátě odvahy a depresi, 2. ke vzpouře proti autoritě, 3. k výmluvám a zlehčování svého nesprávného jednání, 4. k povrchnímu a nepoctivému přiznání své viny. Žádný z těchto způsobů nevede ke změně našich základních vztahů k Bohu a našim bližním.

V čem udělali Kain a Jidáš největší chyby svého života? 1 Moj 4,13; Mat 27,45

Zkušenosti s alkoholiky ilustrují příklad, kdy se člověk vzdává. Alkoholici trpí hlubokým pocitem viny kvůli svým nedodrženým slibům, zničeným mezilidským vztahům, pocitu vlastní bezvýznamnosti a ztrátě jistoty a sebeúcty. Žijí svůj život podle vzorce, který se stále opakuje s cyklickou pravidelností a jejich pocit viny se prohlubuje. Tyto neblahé následky vedou velmi často k depresi, která má za následek ještě větší pití a někdy člověka dovede k sebevraždě.

S pocitem viny si nemusíme „hrát“, protože Kristus nám dal řešení. On je Bůh a lidé v jeho slovech o odpuštění a novém začátku mohou najít motivaci ke změně života. Jestliže jsou přesvědčeni, že největší autorita ve vesmíru je na jejich straně, dokážou si upřímně přiznat svoji slabost a přece nepodlehnou svým pocitům.

K čemu budou povzbuzení ti, kteří se v důvěře v odpuštění odváží nového začátku? 2 Kor 5,17

I když na nás, jako na křesťany dolehne duchovní tíseň, děkujeme Bohu, že nám dal naději. Připomeňme si Petrovu zkušenost. I David znal pocity beznaděje. Také Ellen Whiteová, i když se velmi rozhodně vyjádřila proti nepřirozenému stavu deprese, sama říká, že zápasila s obdobími depresí, které však nezničily její víru.

3. Vzpoura není žádné řešení

Jak se pokoušel Kain rozřešit svůj problém a zbavit se pocitu viny? 1 Moj 4,16

Ve snaze o dokonalost bez těsného společenství s Kristem, následuje často po řadě neúspěchů exploze — člověk odhazuje všechno, co má cenu a opouští církev ve snaze najít trochu pokoje pro svou mysl. Pokud není základem vysokých cílů křesťanů láska ke Kristu, mohou členové církve prožít zklamání, které vede ke vzpouře.

Před čím varuje apoštol Pavel věřící rodiče? Ef 6,4; Kol 3,21

Psychologové zastávají názor, že ti rodiče, kteří chtějí od dětí příliš mnoho, stále kritizují, málo chválí a oceňují, mohou v dětech vypěstovat škodlivý pocit provinění. Po léta potlačovaný pocit viny se může změnit ve zlost a vzpouru. Někteří lidé, soužení vinou s níž se odmítli vypořádat, jsou pak jako kotel, hrozící výbuchem. Tento proces se může ještě pronikavěji projevit v oblasti náboženské.

Jak mohou rodiče, kazatelé a učitelé zabránit vzniku nezdravého pocitu provinění u mladých lidí? 1 Jan 4,7—12

Naše chování působí na vztah k Bohu i k lidem. Nesmíme připustit, aby touha po dosažení určité úrovně se stala důležitější než lidé kolem nás. Dospělí často nevěnují dostatečnou pozornost mladým lidem. Upřímný zájem, pozorné naslouchání a snaha o vybudování lepších vztahů k mladým, jim často pomůže dát se správným směrem.

4. Výmluvy nepomohou

Jakým způsobem se pokoušel farizeus získat pro sebe Boží přízeň? Luk 18,11

Dalším nesprávným postupem při snaze zbavit se pocitu viny, je zlehčování provinění tím, že sami sebe přesvědčujeme, že jsme vůbec nic špatného neudělali. Snažme se „vysvětlit“ své přestoupení. Toto rozumné „zdůvodnění“ špatného činu může mít několik forem: 1. Říkáme si, že ve srovnání s tím, čeho se dopustili jiní, je naše provinění ničím. Vedle nich si mů-

žeme připadat jako úplní světci. 2. Utěšujeme se tím, že to, co děláme, není vlastně v podstatě nic špatného. Morálka je špatná. 3. Dáváme vinu okolnostem, nebo jiným lidem.

Jak se chtěli zbavit pocitu viny již naši první rodiče?
1 Moj 3,12.13

Adam a Eva po pádu do hříchu reagovali tímto třetím způsobem. Pokusili se omluvit své jednání tím, že Adam dával vinu Bohu za to, že mu dal Evu a Eva obvinila hada. Podobně obvinil Achab ze svých hříchů Eliáše a Saul svaloval vinu za neposlušnost na lid. Někteří lidé, kteří povolují svým tělesným žádostem natolik, že porušují zákon, viní Boha z toho, že je takové stvořil.

Proč je svalování viny na druhé, nebo na okolnosti tak běžné a zároveň nebezpečné? Luk 14,18—20

Svalování viny na druhé vyplývá ze snahy zbavit se pocitu viny. Je bolestivé přiznat, že jsme porušili slib, anebo někoho obelhali — tak bolestivé, že děláme všechno možné, jen abychom se vyhnuli otevřenému přiznání vlastní viny. Většinou proto obviňujeme jiné lidi, nebo i svou finanční či jinak „nepříznivou“ situaci. Mohou jistě nastat i takové okolnosti, které přispějí k naší vzpouře, ale nikdy (anebo téměř nikdy) nemůžeme svalit veškerou zodpovědnost za své činy na jiné. To by bylo popírání naší důstojnosti a svobody, kterou máme jako bytosti, jimž byla dána možnost vlastního rozhodování.

5. Povrchní nebo vynucené vyznání nemá cenu

Co přinutilo faraóna k tomu, že řekl „zhřešil jsem“?
2 Moj 9,27.28

Je jisté, že když máme pocit viny, necítíme se dobře. Zlobíme se sami na sebe, protože jsme se odcizili Bohu a bojíme se trestu. Výčitky svědomí nás pálí, proto se přiznáváme ke své vině, aby se nám ulevilo. Prosíme za odpuštění a čekáme, až výčitky zmizí. Často působí takové vyznání jako kouzelný proutek — okamžitě se zdá, že pocit viny zmizel a cítíme uklidnění. Domní-

váme se, že Bůh přijal naše přiznání a odpustil nám, takže se nemusíme obávat trestu.

Jaký však byl motiv našeho přiznání? Vedl nás k němu zájem o člověka, jemuž jsme ublížili? Litovali jsme špatného jednání? Nebo jsme se jen chtěli zbavit nepříjemného pocitu viny? Měli bychom si otevřeně říci, že mnohá z našich vyznání činíme pouze proto, abychom ulevili svému svědomí. Nevede nás touha změnit své chování vůči svým bližním. Neprosíme často Boha o odpuštění i když víme, že se dopouštíme téhož provinění znovu? Nestaly se naše modlitby za odpuštění jen rutinou, s níž se snažíme očistit své svědomí?

Jakou výstrahu a radu nám dává Boží slovo i naše vlastní zkušenost? Př 28,13

Když omlouváme své hříchy, dáváme tím najevo, že jsme si svůj hřích oblíbili, že si ho pěstujeme. Ani upřímné přiznání hřichu samo nestačí. Právě vyznání musí doprovázet touha po odpuštění, snaha po změně, lepší chování a úspěšné odolávání pokušení za pomoci síly a moci, které Bůh zaslíbil. Kdyby Bůh měl odpouštět a žehnat těm, kteří si oblíbili hřích, nebyl by nikdy konec všemu zlu, které hřích na tento svět přivedl.

6. Svědectví pravého pokání

Jakou cestu k vítězství nad hříchem a pocitem viny nám Pán nabízí? Fil 2,13; 1 Jan 3,6—8

„Hra“, kterou lidé hrají se svou vlastní vinou, jim umožňuje zbavit se pocitu viny jinak, než si přeje Bůh. Plný rozsah hřichu může být spatřen pouze ve světle kříže. Křesťané, kteří si uvědomují, že to byl hřích, jenž zavinil utrpení, které musel snášet Ježíš na kříži, se učí z celého srdce hřích nenávidět. S odporem se od něho odvrací. Když si to vše uvědomíme, nebudeme si již s vinou „hrát“, ale místo toho se poctivě vypořádáme s lakotou, chtivostí, pýchou, a vše co je v nás nedobré, poctivě vyznáme.

Podle čeho poznáme, že jsme se opravdově vyznali ze svého hřichu? 2 Par 7,14

Pokání je lítost nad hříchem a odvrácení se od hřichu. V těchto známých slovech je veliká hloubka. Protože hřích je příčinou všeho utrpení, při opravdovém

pokání vždy cítíme, jak Bůh i naši bližní trpí pro naše hříchy a právě z toho důvodu se od hříchu odvracíme. Vyznání a odpuštění, jehož cílem je pouhá snaha ulevit svému svědomí, nevede k vítězství nad hříchem. Jakmile budeme mít víru v Boží trvalé odpuštění, můžeme také plně věřit, že pro zásluhy Ježíšovy smrti na kříži nás již nemusí trápit naše viny za hříchy, které jsme vložili na něj.

6. úkol — 9. srpna 1986

CÍRKEV A ODPUŠTĚNÍ

Základní verš: Gal 6,1.2

Někdy musí církev řešit problém chybuujících členů, jejichž chování vrhá stín na společenství věřících. Tyto okamžiky patří k nejchoulostivějším a nebolavějším v životě církve. Chceme-li následovat Ježíše, musíme volat tyto členy k zodpovědnosti, abychom je, pokud je to možné, přivedli i k pokání. Na lidi, kteří jsou napomínáni, působí trest obvykle silněji, než odpuštění. Mnozí mají pocit, že se k nim církev staví nepřátelsky, že je zavrhuje za to, čeho se dopustili. Je těžké pro ně uvěřit, že Bůh jim může odpustit, i když církev nemůže uhýbat před zodpovědností, kterou jí svěřil sám Bůh a nesmí brát zjevný hřích na lehkou váhu.

Ať je však přestoupení jakékoliv, provinilci, kteří se octli stranou církevního společenství, potřebují pocit nimořádné účasti. Kdyby se církev chovala jako milující a starostlivé společenství, kdyby byla místem, kde by se členové mohli přiznat ke svému zápasu dříve, než je zlo přemohlo, byli by se tito lidé mohli vyhnout chybám, za něž musí být káráni. Zde často jako církev chybujeme, protože nevěnujeme dostatečnou pozornost potřebám člověka, který klesl.

1. Kázeň a odpuštění

K čemu zavazuje Kristovy následovníky jeho příkaz?
Luk 17,3.4

Církev může obklopit pokáraného člověka láskou, aniž by byl jeho hřích zlehčován. Máte to dělat tak,

jako to děláme, nebo bychom měli dělat ve vzájemných vztazích v rodině. Ve svém přístupu se řídíme odevzouváním našeho bližního, jemuž chceme pomoci, protože ho máme rádi. V případech, které způsobily veřejné pohoršení, musí církev zaujmout pevné stanovisko v otázce trestu, i když nepřestává trestaného milovat a je ochotna jej opět přijmout. Bůh zaslíbil církvi nebeskou moudrost, bude-li jednat se svými členy spravedlivě a s láskou.

Co je důvodem k Pavlově úzkosti, vyjádřené v dopise církvi Korintu? 2 Kor 2,1—5 (viz: EGW Skutky apoštolů str. 200)

Situaci zhoršovala otevřená tolerance k tomuto provinilci a jeho tvrdošíjné odmítání účinně se vypořádat s přestoupením. Další verše (6—11) ukazují, že církev už uposlechla Pavlovy rady a vyloučila onoho hříšníka. Tento postup jej zřejmě přivedl k pravému pokání. Apoštol Pavel zde radí, aby byl znovu přijat do církevního společenství.

Jak se může dnešní církev poučit z Pavlovy rady, dané v tomto případě? 2 Kor 2,6—11

Církevní trest má vést k nápravě, nemá se podobat pomstě. Církev však má odpovědnost za dodržování Božích přikázání a církevního řádu, má chránit členy církve i svou pověst. Ve svém přístupu ke členům, které kárá, musí církev mít na zřeteli citlivou rovnováhu mezi trestem a odpuštěním. Vyskytnou-li se nějaké pochybnosti, pak evangelium radí, abychom byli raději milosrdní.

2. Veřejné vyznání a odpuštění

Proč radí apoštol Pavel církvi, aby odpustila svému zbloudilému členu? 2 Kor 2,6—8

I když se v prvotní církvi zřejmě jednalo o případ mimořádného trestu, přesto obsahují Pavlova slova důležitou radu: Kdyby byl hříšník veřejně označen jako hříšník, ale pak by projevil svoji lítost, je povinností církve, aby veřejně prohlásila, že mu je odpuštěno a že je přijímán opět jako člen rodiny. Co bylo veřejně odsouzeno, musí být také veřejně odpuštěno.

Jakou přednost má otevřené vyznání hříchu a odpuštění, před vyznáním čistě soukromým? Jak 5,16

Někdy jsme na sebe příliš citliví a s vlastním soukromím zacházíme téměř jako s modlou. Měli bychom se spíše povzbuzovat, vést k postupnému vzniku důvěry uvnitř duchovní rodiny, protože důvěra přichází jako výsledek správných skutků, hojením všech malých zranění a napravováním zla, které vzniká mezi členy úzce spjaté duchovní rodiny. Tajné hříchy mají být vyznány Bohu a tomu, komu jsme tímto hříchem ublížili; nemělo by se o nich veřejně hovořit v církvi.

3. Odpuštění vrací lidem čest

O čem svědčí čin Marie v domě Šimona?

Každý z nás je svým způsobem jiný, má své vnější „já“, svou osobitost, kterou si obléká, aby druzí o něm nepoznali plnou pravdu a aby neztratil jejich náklonnost a úctu. Říká se, že „nikdo by nás nemohl milovat takové, jací opravdu jsme“. A tak, než bychom žili úplně bez lásky, raději chceme být milováni takoví, jakými se zdáme být. Láskou si ovšem můžeme být naprosto jisti jen tehdy, když nás miluje někdo, kdo nás dobře zná. Zůstává tedy pravdou, že kdybychom nebyli milováni, nebyli bychom schopni milovat.

Proč cítila Marie k Ježíši takovou vděčnost? Luk 7,47

Dokud se Marie Magdaléna nesetkala s Ježíšem, pravděpodobně ji nikdo — snad ani na okamžik — opravdově nemiloval. V Ježíšově přítomnosti poznala, že se může přiznat ke svému špatnému životu. Ježíšovi mohla říct i o svých nejhorších skutcích bez obav, že se od ní odvrátí.

Proč Šimon nelibě nesl, že Ježíš Marii Magdalénu nezavrhl? Luk 7,39

Šimonovo odsouzení bylo skutkem nejvyššího pokryteckým, neboť i on měl vinu na Mariině přestoupení. Když si Šimon uvědomil, že Ježíš ví o něm všechno, i o jeho skrytém hříchu, začal si vážit toho, že se Kristus slitoval nad touto ženou a že ho veřejně neusvědčil z hříchu, tak, jak si to zasloužil (viz: EGW Touha věků str. 395).

4. Jistota v Kristu

Jaké naučení a příklad dal Ježíš svým následovníkům, kteří si chtějí udržet vlastní hodnoty a usilují o jednomyslnost? Jan 13,13—15

Ježíšovi učedníci po Kristově smrti a zmrtvýchvstání plakali nad svojí hříšnou pýchou a vyznávali své slabosti jeden druhému. V této atmosféře, pod vlivem působení svatého Ducha, dospěli k takovému sjednocení, jakému se netěšili nikdy dříve. Když jsme sjednoceni s Kristem, můžeme být sjednoceni i navzájem.

Proč Ježíšův pocit klidu a vlastní hodnoty nezávisel od těch, s nimiž se stýkal?

Protože Ježíšův život se opíral o společenství s Bohem, jeho vědomí vlastní hodnoty nezáviselo od lidí. Jako Kristovi následovníci bychom si měli vážit jeden druhého. Když nebudeme vyvyšovat své „já“, ale učiníme Boha ústředním bodem svého života, najdeme štěstí a pocit jistoty.

5. Odpustit znamená také zapomenout

Jak dalekosáhlé je Boží milosrdenství a odpuštění? Jer 31,34

Nedokážeme si představit, jak Bůh může zapomenout na náš hřích, protože to daleko přesahuje naši schopnost přemýšlet. Ale poznat, jak bychom měli zapomenout na to, co nám jiní udělali, je nezbytné pro správné pochopení otázky odpuštění.

Co nám může pomoci zapomenout na to, co se nás nepříjemně dotýká? Ef 4,32

Příkoří, která jsme prožili, nebo způsobili jiným, v nás vyvolávají velmi živé vzpomínky. Odpuštění změnilo nejenom význam těchto událostí, ale i náš vzájemný vztah. Lidé si možná ještě i nyní náš čin pamatují, ale zlost je již přešla. Kdybychom požádali o odpuštění, pak události dávno minulé už nebudou negativně působit na chování lidí k nám a nebudou trápit ani nás samé.

V jakém smyslu můžeme odejmout, nebo nadlehčit břemena našim bližním? Gal 6,1,2

Tvrzení, že odpustit znamená zapomenout, skrývá v sobě velikou pravdu. Lidé někdy říkají, že odpouštět

je už unavuje. Řeknou vám, že se deset, nebo patnáct let snažili odpouštět sestře, bratrovi nebo partnerovi v manželství, ale že teď už jsou tím unaveni a chtěli by zkusit jiný způsob. Když tyto lidi delší dobu posloucháte, poznáte, že oni ve skutečnosti vůbec nedovedou zapomenout. Oni se vlastně zdokonalili v umění připomínat sebemenší křivdu, která se jim kdy stala. Každá urážka se silně vryla do jejich paměti. To, že nedokáží odpustit, se nejzřetelněji projevuje v tom, že každou křivdu se snaží ihned odplatit.

6. Odpusť nám naše viny

Proč patří slova „odpusť nám naše viny“ mezi nejdůležitější každodenní prosby? Mat 6,12

Kdo jednou poznal teplo lásky odpouštějící církve, ten bude pro křesťanství nadšen. Často se ukáže, že lidé, kteří o náboženství nechtějí ani slyšet, nikdy nepoznali, co je to pravý křesťanský zájem a křesťanské přijetí. Modlitba Páně by mohla platit za Magnu chartu života církve.

K čemu nás vyzývají výroky Boží o ochotě odpustit a zapomenout? Ž 103,12; Iz 43,25; Mich 7,18.19

Nejen že se nám dostává odpuštění od Boha, protože odpouštíme jiným, ale také my odpouštíme jiným, protože se nám dostalo odpuštění od Boha. Odpouštět není vždy snadné. Někdy trvá mnoho měsíců i roků, než se nám to podaří. Církev však tvoří lidé, kteří odpuštění potřebují, ale také projevují.

7. úkol — 16. srpna 1986

CO NÁSLEDUJE PO ODPUŠTĚNÍ

Základní verš: Kol 2,6

Celých šest týdnů přispívaly naše úkoly k tomu, aby se prohloubila a rozšířila naše jistota, že Bůh je ochoten odpustit nám naše hříchy a v Ježíši Kristu nás přijmout opět za své syny a dcery.

„Boží odpuštění není pouze právní úkon, kterým nás Bůh osvobozuje od trestu. Není to pouze odpuštění hříchů, ale osvobození od hříchu. Je to dar zachraňující

lásky, která přetváří srdce.“ (EGW: Myšlenky z hory blahoslavenství str. 85)

I příležitostné čtení dopisů apoštola Pavla církvím nám dává jistotu odpuštění — totiž ospravedlnění z víry v Kristovu spravedlnost — po němž následuje opravdový pastýřský zájem o cestu, po níž by pak křesťané měli jít ruku v ruce s Ježíšem. Chodit s Ježíšem znamená osobně si činit nárok na všechna „vzácná a převeliká zaslíbení“ Kristova. Výsledkem takového postupu je, že jsme skutečně obdarováni z Kristova bohatství jeho „božské přirozenosti“ (viz 2 Petr 1,4).

1. Pravá pohnutka k poslušnosti

Jaká je nejsnadnější a nejspolehlivější cesta k poslušnosti? 2 Kor 5,14

Všimněte si, jak zní tento text v jiných překladech: Láska Kristova má nás ve své moci.“ (Ekumen.) „Nás totiž drží láska Kristova.“ (Žilka) „Láska Kristova nás ovládá.“ (TEV — angl.) „Láska Kristova nám neponechává jiné volby.“ (NEB — angl.)

Který lidský vztah podle tvého úsudku nejlépe vyjadřuje tu lásku, kterou bychom měli mít k Bohu a k Ježíši? Láska dítěte k rodičům? Láska ženy k jejímu muži? Láska přítele k příteli či přítelkyni? Láska ctoka k jeho osvoboditeli?

2. Láska vede k poslušnosti

Do jaké míry je zachovávání zákona pro křesťana samozřejmostí? 1 Jan 2,4—6; 1 Jan 5,3

Přebýváme-li v Kristu, přebývá-li v nás láska Boží, jsou naše city, naše myšlenky, naše úmysly a naše činy v souladu s vůlí Boží, jak je vyjádřena v přikázáních svatého zákona Božího.

Jakou cenu přikládal Ježíš lásce a poslušnosti a jaký důraz kladl na vztah mezi nimi? Jan 14,15; 15,14

Chodit s Ježíšem v poslušnosti lásky neznamena pouze to, že se přizpůsobíme určitým směrnicím a nařízením. Tento vztah musí zahrnovat všechny naše city, myšlenky, cíle a pohnutky — ty oblasti našeho života, z nichž vychází popud k našemu jednání i chování.

Až bude láska pohnutkou k poslušnosti, nebude už

Desatero přikázání pro nás souhrnem samých „nesmíš“.
Budou pak pro nás znít takto:

1. Věrnost — Bohu patří první místo.
2. Bohoslužba — Pravidelná setkávání v láskyplné vzájemnosti jsou naší předností.
3. Hluboká úcta — Naše řeč, city i sympatie směřují k nebeským věcem.
4. Posvěcení — Sobotu je vnějším projevem naší radosti, že plníme Boží vůli.
5. Úcta k největší autoritě — Úctu k Bohu projevujeme také ve svých domovech a příbuzenských vztazích.
6. Láska — Boží láska vypudí z našeho života veškerou zlost a nenávisť.
7. Čistota — Své vášně, choutky i vůli jsme podrobili Boží kontrole.
8. Poctivost — je příznačným rysem našeho vztahu k Bohu i lidem.
9. Čestnost, pravdivost a opravdovost — charakterizuje naše slova i činy.
10. Spokojenost — je výslednicí v Bohu zakotveného života. (Viz EGW: Cesta ke Kristu str. 41.42)

3. Setrvání v lásce

Jaké je určení Božího lidu, setrvávajícího v poslušnosti a lásce Bohu? 2 Moj 19,5.6

Cílem všech Božích přikázání je nejvyšší možný rozvoj člověka. Ti, kdo je překračují, způsobují si svou vlastní zkázu. (Viz též EGW: Cesta ke Kristu str. 31.32)

Co zaslibuje Bůh těm, kteří chtějí žít v souladu s božskými zásadami jeho zákona? Jer 31,33 (Ez 36, 26.27; Žid 10,16)

Zákon Boží není ani tak věcí toho, co děláme, ale jak žijeme. Desatero Božích přikázání je sbírka zásad, nikoli pravidel a předpisů, příkazů a zákazů. Bůh si přeje, aby tyto zásady doslova vrostly do našeho charakteru. Toto má na mysli, když slibuje, že vepíše své zákony do našich srdcí. Chce, aby byly osnovou i útkem našich životů. Jestliže tomu tak je, pak chodíme s Kristem. Život žitý v souladu s jeho zásadami se stává pro nás jedinečným způsobem života.

4. Zákon lásky

Jaké přednosti a požehnání viděl žalmista v zachovávaní Božího zákona? Žalm 19,8—12

„Bůh od nás nepožaduje, abychom se vzdali něčeho, co slouží k našemu dobru. Všim, co koná, sleduje Bůh blaho svých dětí... Nelze najít opravdovou radost na cestě, kterou zakazuje ten, jenž ví, co je pro nás nejlepší a jenž chce jen dobro svého stvoření. Cesta přestoupení je cesta bídy a zkázy... Božská přikázání nás vyzývají, abychom se vyvarovali jen takových věcí, které přinášejí utrpení a zklamání a které nám zavírají dveře ke štěstí a do nebe... Vyžaduje od nás, abychom plnili jen ty povinnosti, které nás povedou k nejvyšší blaženosti, již neposlušností nemohou dosáhnout.“ (EGW: Cesta ke Kristu str. 33)

Jaká další požehnání plynou z poslušnosti Boží vůle?
5 Moj 11,13—15; Iz 48,18; 1 Petr 1,22

5. Chození ve spravedlnosti

Jak se dívá apoštol Pavel na účel zákona a jak jej hodnotí? Řím 7,7.12

Zachovávat přikázání Boží znamená vytvářet v sobě povahu Kristovu. Zákon Boží je svatý, jako je svatý jeho vydavatel. Boží charakter, jak je zjeven v deseti přikázáních, daných na Sinaji, je nám měřítkem pro poznání spravedlnosti. Ti, kdo tvrdí, že Kristus svou smrtí na Golgatě odstranil ze světa zákon, přehlíží tuto skutečnost.

Jak nazývá apoštol Jakub přikázání Desatera? Jak 2,10—12

Kristus nepřišel na zemi proto, aby rušil zákon, ale aby člověka svou milostí uschoptil plnit jeho požadavky.

Jaký je vztah mezi vírou a poslušností v plánu spasení? Řím 1,5; 3,31; Žalm 40,9

John Wesley řekl: „Není pochyb o tom, že se nám dostává ospravedlnění vírou. Toto je úhelný kámen celé křesťanské stavby. Jsme ospravedlněni bez skutků zákona; tyto nejsou podmínkou ospravedlnění, jsou však přímým ovocem té víry, kterou se nám ospravedlnění dostává.“

6. Plnost zákona

Proč máme považovat plnění mravního zákona za svůj skutečný dluh? Řím 13,8—10

Kdokoliv přijímá spasení skrze víru v Krista, přijímá sílu žít ve svaté poslušnosti ke každému mravnímu příkazu. Boží děti jsou znovustvořené v Kristu Ježíši k dobrým skutkům. V nich vidí svou povinnost, která je povede k věčnému životu.

Jakou jistotu mají ti, v jejichž srdci je Boží zákon? Iz 51,7.11

Být občanem království Božího a žít podle zákona tohoto království — jsou dvě nerozlučně spjaté věci. Chceme s láskou a radostí jít cestou jeho zákona ne proto, abychom si vykoupili občanství v království Božím, ale protože již jsme občané tohoto království, radostně konáme všechno, co od nás žádá. Zachovávaní zákona Božího není věcí toho, co děláme, ale jak žijeme. Je to věc srdce. (Jer 31,33)

8. úkol — 23. srpna 1986

LÁSKA A VĚRNOST

Základní verš: Mat 7,13.14

Když se mluví o spasení, je dnes leckde populární užívat výrazu „toliko věř“. Důležitost víry nemůže být snad nikdy doceněna a zdůrazněna. Základem pravé náboženské zkušenosti musí být vždy to, že přijímáme Ježíše za svého osobního Spasitele. „Těm pak, kteří přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi“ (Jan 1,12).

Věřit, to neznamená pouze pasivní podřízenost, poddanost nebo pochopení, že je nám z „právního hlediska“ odpuštěno. Pravá víra vybízí k činu. Spasitelná víra vede k poslušnosti. Není-li tomu tak, není to víra pravá, ale padělek. Ježíš to zdůraznil slovy výstrahy: „Ne každý, kdo mi říká: Pane, Pane, vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích“ (Mat 7,21). Nikoliv slova, ale činy jsou zkouškou opravdovosti našeho vztahu k Ježíši.

Své spasení si sice poslušností nemůžeme zasloužit, avšak své občanství v Božím království dokazujeme láskyplnou poslušností vůči zákonům tohoto království. Chceme-li chodit s Ježíšem, musíme zachovávat zásady obsažené v přikázáních zákona Božího. První z nich je věrnost. Úkol tohoto týdne je věnován úvaze o této důležité zásadě, která pro nás vyplývá z prvního přikázání.

1. Zásada věrnosti

Co je důkazem naší víry v Boha? 2 Moj 20,23

Desatero přikázání se dá v určitém smyslu přirovnat ke schodišti, které vede z přizemnosti ke svatosti. Pořadí není nahodilé. Bůh měl důvod, proč stanovil každému přikázání určité místo. „Nebudeš mítí bohů jiných přede mnou“ je první schod. Je to vstupní brána do duchovního života. Toto přikázání uvádí duši do společenství s Bohem.

Čím se vyznačuje cesta, jejíž zásadu Ježíš vždy znovu ve svých kázáních zdůrazňoval? Mat 6,24

„Modlou mnohých je mamon. Jiní baží po věhlasu a světských počtách. Cílem dalších je život v sobeckém pohodlí, bez jakékoliv odpovědnosti. Tato otrocká pouta je však nutno zlomit. Nemůžeme patřit z poloviny Bohu a z poloviny světu. Nejsme Božími dětmi, nejsme-li jimi cele.“ (EGW: Cesta ke Kristu str. 33)

2. Naprostá oddanost

Proč mají být všechny naše vztahy, chování i myšlení ovládány láskou k Bohu? Mat 22,35—38

„Biblické náboženství nemá být jen jednou z mnoha věcí, jež nás ovlivňují. Nesmí být podobno barevným skvrnám, rozházeným tu a tam po plátně, nýbrž má prostoupit celý náš život, jako když celé plátno bylo ponořeno do barvy a každé vlákno je zabarveno sytě a nesmazatelně.“ (EGW: Touha věků str. 214)

Proč vlastně tolik lidí uctívá modly? Mat 16,24; Gal 2,20

Všechn hřích je vlastně formou sobectví či sebelásky. Sobectví způsobilo satanův pád. Čtete Iz 14,12—14 a spočítejte, kolikrát je tam ukryto slůvko „já“. Není

těžké poznat, že mravní nákazou, která ovládla satanův život, byla jeho sebeláska. Jeho první útok na lidské pokolení byl veden v témže duchu, totiž v duchu vyvyšování se nad druhé. „Budete jako bohové“ (1 Moj 3,5).

Oč je třeba zápasit, chceme-li, aby naše „já“ zůstávalo pod svrchovanou mocí Pána Ježíše Krista? Luk 9,23

3. Překážky věrnosti

V čem a proč je nebezpečná láska k majetku, nebo jiným věcem, které se nám stanou modlou? Mat 19, 16—22

Tento mladý muž neznal pokušení k vraždě, cizoložství, krádeži nebo neváženosti k rodičům. Pouta, jimiž byl svázán, mu nebránila zachovávat přikázání, bránila mu však v tom, aby se cele odevzdal a poznal, že nejcennější ze všech věcí je život věčný.

Mají-li se naše ruce přidržet Krista a má-li On přebývat v našich srdcích, pak se tyto ruce již nesmějí vztahovat po ničem jiném a naše srdce musí být zbaveno vši sebelásky.

Proč nazval Ježíš člověka, který uctívá svůj majetek víc než Boha, bláznem? Luk 12,15—23

Oba, bohatý mládenec i bohatý pošetilec, byli pravděpodobně velmi vážní občané. Špatné bylo to, že stavěli věci výše než Boha. Jejich pořadí hodnot bylo zmatené. Hříšné lidské bytosti jsou od přirozenosti chamtivé a tento sklon musí Bůh z naší povahy vymýtit. Jako křesťané potřebujeme poznat, že důležité není to, co máme, ale to, čím v Kristu jsme.

4. „Celým srdcem“

Která jsou klíčová slova výroků v 5 Moj 10,12.13 a 6,4—6 a co je tím řečeno?

Slovo srdce znamená rozum, myšlení, city, osobnost, záliby — celou vnitřní bytost. Člověk si dokáže učinit bohem nadání, své schopnosti — i samu schopnost milovat a sloužit.

Zpupnost lidského srdce vede lidi k tomu, aby uctívali rozum jako boha, místo aby na něj pohlíželi jako

na předsíň k audienčnímu pokoji Krále králů. Nezáleží na tom, jestli si vytvoříme boha z kamene, nebo ze svého vlastního rozumu, stále to není ten pravý Bůh. Živý Bůh je jen jeden, Bůh bible.

Co potřebujeme mít stále na mysli vzhledem k tomu, že člověk má sklon uctívat své vlastní schopnosti a vědomosti? Jer 9,23.24

5. Jak se rozhodneme?

Na jaká nebezpečí „posledních dnů“ upozorňoval apoštol Pavel? 2 Tim 3,1—5

Jestliže lidé žijí tak, aby uspokojili své smysly, nikoliv aby se líbili Bohu, zvrhá se zábava v mravní zkaženost. Bible nezavrhne radost jako takovou. Bůh chce, aby se jeho lid radoval pravou radostí. Můžeme si být jisti, že jediné radost, která je v souladu s jeho vůlí, nás pozvedá a zušlechťuje. (Žalm 16,11)

Všechno, co zamlžuje náš pohled na Krista, co zbaňuje chuti ke studiu bible, co omazuje náš modlitební život, nebo ztěžuje křesťanskou práci, je pro nás špatné a my — jako křesťané — se od toho musíme odvrátit.

Proč je Eliášova výzva i dnes aktuální? 1 Král 18,21

Vytvořit si z oblíbených myšlenek, nebo předmětů modlu je stejně snadné, jako si vytvořit ze dřeva či kamene podobu boha. Tisíce lidí mají nesprávnou představu o Bohu a jeho vlastnostech. Ti skutečně slouží nepravému bohu, jako by byli služebníky Bálovými. Bůh je Bohem pravdy. Symboly jeho trůnu jsou spravedlnost a milosrdenství. On je Bohem lásky, slibování a něžného soucitu. Tak se nám zjevil ve svém Synovi, našem Spasiteli. On je Bohem trpělivým a shovívavým. Jestliže bytost, které se klaníme a jejímuž charakteru se snažíme připodobnit, je taková, pak uctíváme pravého Boha.

6. Shrnutí

Zásady, jež jsme v tomto týdnu studovali, můžeme shrnout do několika následujících bodů: 1. Chodit s Ježíšem znamená jít s ním těsnou branou a úzkou cestou (Mat 7,13.14). 2. Věrnost znamená milovat Boha celým svým srdcem, celou duší a celou myslí (Mat

22,37). 3. Bohatý mládenec i bohatý pošetilec byli modloslužebníky, protože více lpěli na věcech než na Bohu. Kristův lék na tuto chorobu ducha je obsažen v Mat 6,33. Říká nám: „Hledejte především jeho království a všechno ostatní vám bude přidáno.“ 4. Majetek není jediný nepravý bůh, který může zaujmout místo Boží v našem životě. Skrze proroka Jeremiáše k nám Bůh volá, abychom se nechlubili moudrostí, mocí či bohatstvím, ale tou skutečností, že známe jej jako Boha, který prokazuje „milosrdenství, vykonává na zemi soud a spravedlnost“ (Jer 9,23.24). 5. Poslední Boží výzva zní, abychom se ho báli, klaněli se a vzdávali chválu jemu (Zj 14,7).

V čem nám může posloužit příklad Jozua? Joz 24,15

9. úkol — 30. srpna 1986

ÚCTA A BÁZEŇ

Základní verš: Žalm 111,9

Pro život toho, kdo chodí stále ve spojení s Ježíšem a v jeho službě, je příznačná neustále rostoucí láska a věrnost. Hluboká úcta je další příznačný rys — úcta ke svatým věcem, úcta ke všemu, co Bůh za svaté označil.

Jméno má velký význam i ve vztazích mezi lidmi. Představuje osobnost, pověst, povahu, dědictví, celou bytost. Lidé očekávají, že jejich jménu bude prokazována patřičná vážnost. Jestliže jméno označuje důležitou osobnost, někoho, kdo zastává vysoký úřad, nebo zodpovědné postavení, pak se očekává, že jeho jménu se bude prokazovat obzvláštní vážnost.

Oč větší je však urážka, jestliže někdo pohaní svaté jméno Všemohoucího! Jeho jméno vyjadřuje jeho suverenitu, jeho věčnou přirozenost, jeho autoritu, jeho charakter, jeho životodárnou sílu. Všechno, co je spojeno s Bohem samým, je obsaženo v jeho jménu.

Totéž v sobě zahrnuje i sobota. Tím, že ji zachováváme, uznáváme skutečnost, že Bůh je Stvořitelem nebe i země. Když Bůh dokončil své stvořitelské dílo, vtiskl naň svou pečeť tím, že ustanovil sobotu. Když

zapomínáme na památku Bohem stanovenou, vydáváme se v nebezpečí, že zapomeneme i na Boha, který ji ustanovil.

Snažme se v tomto týdnu prohloubit svou úctu k Bohu i porozumění významu soboty jako vnějšího znamení lásky a úcty k našemu Stvořiteli.

1. Svatý Bůh

Jaký význam má pro nás Mojžíšova zkušenost pod Orébem? 2 Moj 3,5

Sobotu je možno pokládat za Boží vlajku. On ji vztyčil na zemi jako symbol své svrchovanosti, znamení své vlády. Pro jeho lid je sobota jedním ze znaků občana jeho království. (Viz též EGW: Patriarchové a proroci str. 11)

Jak dospěl mladý prorok Izaiáš k poznání Boží svatosti? Iz 6,1—5

Odhalením své svatosti nezamýšlel Bůh Izaiáše zničit. Bůh se nám dává poznat, abychom nabyli pokory, ale nikdy ne, aby nás ponížil. V tom je rozdíl. Jsme-li přivedeni k pokoře, vnímáme svou vnitřní bídu a snažíme se ji ponenáhlu odstranit. Cítíme svou bezmocnost, ne však beznaději. Poznání Boží svatosti nikdy člověka neničí, ale přináší mu uzdravení.

Jak se projevila u Izaiáše uzdravující Boží láska, když se ponížil? Iz 6,7.8

Je příznačné, že vidění Boží svatosti neučinilo Izaiáše bezmocným, ale že jím spíše nabyl síly k tomu, aby Boží úmysl splnil. Takový je vždycky Boží záměr, když se dává lidem poznat.

2. „Bojte se Boha“

Jaký smysl má výzva ze Zjev 14,7 a Kaz 12,13?

„Bát se Boha“ v biblickém smyslu, neznamená mít před ním strach. Bible nás na mnoha místech vyzývá, abychom Boha měli v úctě. Ve Zjevení 14,7 je postupně užito tří sloves: „bojte se“, „vzdejte chválu“ a „klanějte se“. Kazatel 12,13 dodává: „ostříhej“ jeho přikázání pro bázeň Boží. Příkaz „Bojte se Boha“ je tedy výzvou k uctívání. Právě uctívání Boha záleží v tom, že ho svým životem oslavujeme a že ho posloucháme.

Bůh si nepřejí, abychom mu sloužili ze strachu. Naše uctívání Boha i poslušnost vůči jeho vůli musí vycházet z toho, že si uvědomujeme jeho svrchovanou svatost. On volá nás, abychom byli svatí, protože On je svatý“ (Viz 3 Moj 20,26)

Jak rozumíš slovům, kterých používá prorok Jeremiáš, aby vyjádřil, co je posvátná bázeň, která se člověka zmocňuje, když rozjímá o Boží velikosti? Jer 10, 6.7.10—12 (Viz též EGW: Proroci a králové str. 32)

3. Jeho svaté jméno

Na co nás upozorňuje Pán Ježíš prosbou „Posvěť se jméno tvé“? Jak je možno i při modlitbě znesvětit Boží jméno? Mat 6,7—9

V 6. kapitole Matoušově, v níž je zaznamenána prosba „Otče náš“ z Kristova Kázání na hoře, se vyskytuje slovo Bůh pouze třikrát. Ale výrazy jako VÁŠ OTEC, TVŮJ OTEC, NÁŠ OTEC, VÁŠ NEBESKÝ OTEC se vyskytují 12krát. Ježíš nás učil obracet se k Bohu oslovením Otec. Z toho vyplývají pro nás dvě věci: Za prvé nám to připomíná, že Bůh, k němuž přicházíme v modlitbě, je milující, milosrdný a milostivý, jak by měli být pozemští otcové ke svým dětem.

Za druhé se tím hlásíme k němu jako jeho děti. Nemůžeme ho nazývat Otcem a nepokládat se za jeho syny a dcery. Současně se v nás probouzí touha a rozhodnutí být této vysoké pocty hodni. (Viz též EGW: Myšlenky z hory blahoslavenství str. 80)

Jak dalece zvýrazňuje potřebu úcty a bázně vůči Stvořiteli třetí přikázání? 2 Moj 20,7.

Poněvadž si znovu uvědomujeme nesmírnou odpovědnost, kterou jako následovníci Ježíšovi máme, abychom správně podávali Boží slova i skutky a nezneužívali jeho jména, musíme se rozhodnout z jeho milosti „hlásat mocné skutky toho, kdo nás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla“ (1 Petr 2,9).

4. Znamení Boží svrchovanosti

Cím bylo dovršeno dílo stvoření? 1 Moj 1,31; 2,1.2

Všimni si, že bible říká, že Bůh dokončil své dílo sedmého dne, nikoli šestého. Třebaže na konci dne šes-

tého „byla dokončena nebesa i země“, nebylo Boží stvořitelské dílo úplné. Ustanovení soboty bylo stejnou částí stvořitelského díla jako stvoření kosmu, rostlinstva a zvířat.

Jak zdůvodnil Bůh, proč dává svému lidu sobotu? 2 Moj 31,17 (20,8—11)

Než výrobek opustí továrnu, otiskne na něj výrobce zákonem chráněnou značku, nebo nalepí svou vinětu. Tato ochranná značka nebo viněta označuje tvůrce výrobku. Stvořitel nebe a země napsal svou ochrannou značku na dílo svých rukou tím, že ji vepsal do běhu času. Pokud existuje čas, ohlašuje sobota tím, že se neustále koncem každého týdne opakuje, že Bůh je Bohem moře i oblohy, země a všeho na ní. (Viz též EGW: Patriarchové a proroci str. 245)

5. Znamení věrnosti

O čem svědčí podrobná ustanovení a zdůvodnění pro den odpočinku, která dal Bůh ve vztahu k sobotě Hospodínově? 2 Moj 20,8—11

Hlavní a naprosto jasný význam slova „posvěcení“ je „oddělení“. To, co je z Božího příkazu vyňato ze svého prostředí a odloučeno nebo odděleno jako jeho vlastnictví a pro jeho službu — to je svaté. Neznamená to pouze oddělení od hříchu, ale ode všeho, co je ve světě, i od toho, co se zdá být dovoleno. Takto posvětil Bůh sedmý den. Ostatní dny nebyly nečisté, neboť Bůh viděl, že všechno, co učinil, „je velmi dobré“. Svatým se však stal pouze ten den, který Bůh svým zvláštním zákonem přijal za svůj.

Jakým způsobem zdůraznil Bůh tu skutečnost, že oddělil sobotu jako zvláštní den? 2 Moj 16,4.5.27—31

Zvláštní povaha 7. dne jako soboty přetrvává v celém Novém zákoně (viz Luk 4,16; Mat 24,20; Sk 18, 1—4). Evangelia byla napsána mnoho let po tom, co se zaznamenané události přihodily. Kdyby nastala nějaká změna v posvátnosti soboty, byl by dostatek vhodných příležitostí, aby si této změny všimli historikové Nového zákona a aby o ní psali. Ti však místo toho dál odkazují na sedmý den jako na „sobotu“ a jasně rozlišují mezi ní a prvním dnem týdne (viz Sk 13,42; 16,13;

17,2; 18,4; 20,7; Mat 28,1; Mar 16,1; Luk 23,56; 24,1; Jan 20,1).

Ve Starém i Novém zákoně je znám pouze jediný den jako sobota. Ať si lidé zachovávají jiný den sebehorlivěji, biblickou sobotu nezachovávají. Jedině Bůh má moc stvořit sobotu. Jediný den, který on uznává jako den odpočinku, je den, který on jako takový označil a oddělil, a tím je sobota.

6. Posvátná bázeň

Co se můžeme dovědět o chvále a úctě z Davidova chvalozpěvu na jeho nebeského Otce v žalmu 103?

Naše velická hříšnost a nehodnost se nám nejjasněji jeví tehdy, když si plně uvědomíme nejen Boží milosrdenství, ale také jeho svatost. Příčinou toho, že někteří lidé dnes tak hluboce klesli, je skutečnost, že už nemají bázeň Boží. Světu je dnes nejvíce zapotřebí jedné věci: znovu dojít k poznání Božího majestátu.

Které okolnosti ještě zvýrazňují potřebu úcty a svaté bázně vůči Bohu a jeho svatým věcem? 2 Petr 3, 11–14

Toužebně si přejeme, aby každý z nás byl takový, jakým Otec chce mít svůj lid, aby „žil svatě a zbožně a dychtivě očekával příchod Božího dne“.

10. úkol — 6. září 1986

LÁSKA V RODINĚ A VE SPOLEČNOSTI

Základní verš: 2 Petr 1,4

Tento týden studujeme ta přikázání, která se především týkají mezilidských vztahů. Páté přikázání podtrhuje důležitost vztahu rodičů k dětem a dětí k rodičům. Od tohoto vztahu závisí hodnota našeho vztahu ke společnosti, církvi a Bohu. Postoj dětí k jejich rodičům bude příznivě nebo nepříznivě ovlivňovat jejich postoj k lidem i světu kolem nich. Šesté přikázání zahrnuje víc než jen pouhý skutek vraždy. Toto je zřejmé z Ježíšova kázání na hoře, v němž Ježíš rozšiřuje smysl tohoto přikázání. (Viz EGW: Myšlenky z hory blahoslavenství, str. 46.47)

Sedmé přikázání nás učí, že mít čisté srdce a vést čistý život je tou nejpřednější věcí pro toho, kdo chce chodit v co nejtěsnějším společenství s Ježíšem. Žalm 24,3.4

Náboženství Ježíšovo zasahuje do každé oblasti i každého vztahu věřícího člověka a týká se všeho, čím a z čeho člověk žije. Ve svém prostředí by měl křesťan být tou nejčestnější osobností. Ti, kteří chodí s Kristem, by nikdy neměli dát příčinu k tomu, aby při posuzování jejich činnosti mohlo být použito slov jako podvádění, podplácení, nebo mravní zkaženost.

1. Rodinný kruh

Na čem je založen správný vztah členů rodiny a jaké požehnání z něho vyplývá? Ef 6,1—3

Páté přikázání „Cti otce svého i matku svou“ objasňuje, že v Božím plánu věcí mají být rodiče dva a že jsou rovnocenní. Přikázání konstatuje, že oba jsou hodni úcty. Děti mají vyrůstat v pocitu štěstí a bezpečí, které přináší vědomí, že patří do kruhu své rodiny. (Viz též EGW: Patriarchové a proroci, str. 223)

Jak souvisí neposlušnost vůči rodičům s ostatními věcmi posledních dnů, jak jsou popsány ve 2. epištole Timoteovi 3,1—5?

Tento dopis jmenuje všechna sociální zla, která mají svůj původ přímo ve zhroutených domovech a v rozkládajících se rodinách. V epištole Římanům 1,30 je neposlušnost vůči rodičům označena za jedno ze znamení odpadnutí od Boha a vzbouření se proti němu.

Co je zaslíbeno mladým lidem, kteří dbají příkazů svých rodičů? Př 1,8.9

2. Láska k nepříteli

Od kterého základního vztahu se má odvíjet náš vztah ke spolubližním? Mat 5,43—45

„Boží děti jsou lidé, u kterých se projevují rysy Boží povahy. Ani společenské postavení, původ, národnost nebo náboženská příslušnost nedokazují, že jsme členy Boží rodiny. O tom svědčí jen láska, která zahrnuje všechny lidi.“ (EGW: Myšlenky z hory blahoslavenství, str. 75)

Jaký je Kristův lék vůči duchu pomsty? Mat 5,38—42
„Duch Boží uschopňuje člověka oplácet nenávist láskou. Laskavost projevovaná vůči nevďěčným a zlým lidem, nezištně konané dobro, to jsou vlastnosti členů nebeské rodiny. Boží děti tak nepochybně ukazují svoje vznešené postavení.“ (Tamtéž)

3. Uzdravující moc smíření

Jakou cenu a místo připisuje Ježíš smíření? Mat 5, 23,24

Dříve než můžeme být smíření s Bohem, musíme uspořádat věci s těmi, kdo jsou kolem nás. Smíření je důležitější než provádění náboženských úkonů.

Které dary činí Kristova učedníka schopným zvítězit nad nepřátelstvím a nad spory? 2 Tim 2,22—24; Žid 12,14

Boží láska to je něco víc než nedělat nic zlého, je to kladná a činná zásada, živý pramen, který je požehnáním pro jiné. Jestliže v nás přebývá Kristova láska, pak nejenže nechováme nenávist ke svým bližním, ale snažíme se jim všemi způsoby projevovat lásku.

Jaká zkušenost umožňuje věřícím hledat cestu smíření a kde je zdroj a pramen síly i odvahy touto cestou jít a uvádět na ni i jiné? 2 Kor 5,17—20

4. Jak Bůh posuzuje nemravnost

Co bylo jednou z příčin, pro kterou se Bůh odvracel od bohoslužby a obětí lidu staré smlouvy? Mal 2,14—16

Abychom si ujasnili, jak pohlíží Bůh na nemravnost, potřebujeme si jen uvědomit, jaký důraz se na ni klade ve Starém i Novém zákoně. Boží stanovisko objasňuje ukázka několika z mnoha působivých výroků, které Bůh po celá staletí dával svému lidu.

1. 3 Moj 20,10 — Cizoložství byl přestupek, který se v Izraeli trestal smrtí. 2. Jer 5,7—9.14 — Bůh vyjádřil naprosto jasně, že cizoložství odsuzuje. (Jer 29,23) 3. Ef 5,3.5.6 — O smilstvu a nezřízenosti by se mezi Božím lidem nemělo ani mluvit. (Řím 1,26—29; 1 Kor 6,18) 4. 1 Tes 4,3.7 — Bůh nás povolal k posvěcení, ne k nečistotě. 5. Žid 13,4 — Cizoložníci a smilníci neujdou Božímu trestu. 6. Juda 7 — Sodoma a Gomora jsou příkladem toho, jak Bůh trestá nemravnost.

Zřejmý důvod, proč má bible tolik co říci o sexuální nemravnosti, je v tom, že Bůh tím, že lidskému rodu poskytuje výsadu, aby se rozumně množil, nás obdařil mocí, jež se podobá moci Stvořitelově. Tato skutečnost obklopuje manželství září svatosti, o kterou ji nic nesmí oloupit. Je tedy div, že satan činí všechno, co jen může, aby ustanovení o manželství strhl do bláta? On ví dobře, že jestliže se mu podaří rozleptat půdu, v níž je tato posvátná instituce zakořeněna, může dosáhnout svého cíle — zbavit člověka lidskosti a vymazat obraz Boží z jeho duše.

Jak osvědčil Ježíš ve dvou přímých setkáních s přestupníky sedmého přikázání svůj něžný, láskyplný zájem o viníky i svou ochotu odpouštět? Jan 8,3—11; 4, 5—10; 15—19.28—30.39—42

Křesťanská láska nespěchá s odsouzením, rychle vyčítí kajícnost, ochotně odpouští, povzbudí a uvede poutníka na cestu svatosti a pomůže mu na ní vytrvat.

5. Poctivost a čestnost

Jaký vztah mají rady Božího slova zaznamenané v 1 Petr 2,12 a ve 2 Kor 8,21 ke konkrétním situacím křesťanova života a praxe?

Křesťan by měl vědět, jak se má zachovat ve věci vyrovnání svých dluhů, vrácení půjčených věcí, poctivého přiznání výše svých příjmů, ohlášení nálezů, nebo určitých omylů ve svůj prospěch, šetření nářadí a věcí, které náleží závodu, kde pracuje apod.

Které důležité zásady jsou zdůrazněny v následující sérii biblických textů? 2 Kor 13,7; Řím 12,17; 1 Tes 4,12; 1 Tim 2,2; Žid 13,18

To, jak často se v bibli vyskytuje zmínka o poctivosti a čestnosti, svědčí o důležitosti, jakou bible připisuje těmto ctnostem v životě těch, kdo vyznávají, že jsou Kristovými následovníky. Bůh dobře ví, jak snadno může nepoctivost světa kolem nás zapůsobit i na oddané učedníky, nejsme-li neustále na stráži.

Proč byla dobrá pověst hlavním předpokladem pro jmenování předního pracovníka v novozákonní církvi? Sk 6,3 (1 Tim 3,7)

Důležité je také to, že oni neměli být jen poctiví, ale

také svou poctivostí známí — měli to být muži „dobropověstní“. Jejich dobrá pověst měla být mimo diskusi, aby jí byl oslaven Pán, jemuž oni sloužili.

6. Společenské a zaměstnanecké vztahy

Jaký obsah dává Pavel slovu „posvěcení“ z hlediska společenských vztahů věřících? Řím 12,18—20; Žid 12,14

Křesťanská láska je nejvíc vystavena zkoušce ve vztahu k druhým při každodenní práci. Boží slovo zahrnuje nabývání bohatství nepoctivou cestou, nebo sobeckým jednáním. Bůh má v nenávisti každý skutek, který slouží ku prospěchu jedné osobě za cenu využití druhého člověka. „Falešné váhy se Hospodinu hnusí, kdežto v přesném závaží má zalíbení.“ (Př 11,1)

Jakou radu dává Bůh svým dětem? Ef 6,5—8; 1 Tim 6,1,2

V dobách novozákonních pocházela většina Ježíšových následovníků z pracující třídy. Mnohá důtklivá napomenutí pisatelů Nového zákona mohou být použita pro vztahy zaměstnavatelů a zaměstnanců. Zaměstnavatel může šdit své zaměstnance na mzdě a zaměstnanec má možnost šdit svého zaměstnavatele na čase a na produktivitě. Připravovat někoho o čas je právě tak nepoctivé jako zkracovat ho na penězích. Pro křesťana je obojí neslučitelné s očekáváním toho, kterému bude jednou vydávat počet. (Viz Kol 3,22—25; Jak 5,1—9).

Zkoumali jsme, co to znamená chodit s Ježíšem v rodině a lidské společnosti. Na několika vybraných příkladech jsme si osvětlili zásady nastíněné v pátém, šestém, sedmém a osmém přikázání. Nyní je třeba, abychom ve svém životě podle nich mysleli a jednali. Zde je k tomu několik podnětů:

Když nastalo doma nebo mezi příbuznými nějaké napětí, je třeba udělat vše, co se dá, aby se věc napravila. Udělejte si čas a projednejte problém s tím, koho se to týká, nebo napište či zatelefonujte několik smířlivých vět. Neomezujte se jen na obranu, buďte přátelštější a shovívaví.

Když se vytvořil napjatý vztah k příteli, nebo k sou-

sedovi, působte v kladném smyslu, aby nastalo uvolnění.

Pokud něco z toho, na co se díváte, co čtete, vidíte nebo slyšíte, vám vnuká nečistě myšlenky, prostě Boha, aby vám pomohl odtrhnout se od takové činnosti.

Opusťte nesprávnou cestu, abyste byli poctiví a průhlední ve svém jednání v rodině i ve sboru, aby vás nikdo nemohl podezřívat z nepoctivosti, nebo nedostatku čestnosti v čemkoli, co říkáte nebo děláte.

11. úkol — 13. září 1986

JAK MAJÍ KŘEŠTANÉ SMÝŠLET A MLUVIT

Základní verš: Mat 12,37

Deváté přikázání se týká našeho mluvení. Hlavním záměrem tohoto přikázání je zákaz vyslovit nepravdivé svědectví proti svému bližnímu, které by způsobilo, že by takový člověk utrpěl škodu, buď na svém legitimním vlastnictví a majetku, nebo na své pověsti a dobrém jménu. Chamtivost bývá častým původcem a podněcovatelem křivého svědectví nebo pomluvy, což je současně porušení 10. přikázání.

Světlo evangelia, které září na Boží zákon, nám dává jasně poznat, že Bůh chce, aby řeč jeho lidu byla nejen nesmlouvavě pravdivá, ale aby v ní byla také láska, snaha pomoci i snaha vychovávat. Klíčovou úlohu zde hrají myšlenky a pohnutky jednání. Ti, kdo si jsou vědomi toho, jak velkou cenu zaplatila nebesa, aby naše hříchy a slabosti byly odpuštěny, osvědčí citlivost a dobrotu, která posvěť a zjemní každou myšlenku a každé slovo.

1. Spokojenost a nespokojenost

V čem vidí apoštol Pavel nebezpečná ohniska sporů a svárů mezi lidmi a jak má křesťan zabránit jejich vzniku? Tit 3, 1.2.9

Nejlepším ukazatelem naší vnitřní pohody či nepo-

hody je výraz naší tváře, tón a síla hlasu. i to, jaký je účel slov, která tak lehce vypouštíme z úst.

V 1 Tim 6,6—8 mluví apoštol Pavel o tom, že se naučil být spokojen bez ohledu na okolnosti, v nichž se nalézal — a on, jak známo, byl někdy v situacích velice obtížných.

Čím lidé platí za chamtivost peněz, která je nejčastější příčinou nespokojenosti? 1 Tim 6,9—11

„Víra v Boží lásku a ve všemohoucí prozřetelnost ulehčuje břímě starostí a trápení! Naplňuje srdce každého radostí a uspokojením. Náboženství přímo pomáhá chránit zdraví, prodlužovat život a zvyšovat naše potěšení z každého požehnání.“ (EGW: Patriarchové a proroci str. 451).

2. Moc slova

S čím srovnává apoštol Jakub nebezpečí hrozící při nesprávném použití daru řeči? Jak 3,6—10

Bible užívá takových slov jako „oheň“, „neovladatelné zlo“, „smrtonosný jed“, „požehnání“, „kletba“ — aby popsala sílu mluveného i psaného slova. Kolik lidí již zničil útok zlomyslných pisatelů anonymů. Kolik lidí však citlivě napsaný dopis na druhé straně pozvedl a pomohl jim najít duševní rovnováhu, obnovil přátelství nebo napravil mínění jiných. (Viz také EGW: Myšlenky z hory blahoslavenství, str. 24)

Jak používá Šalomoun některých zajímavých srovnání, aby ukázal, jakou sílu mohou mít naše slova? Pr 12,22; 15,26; 18,4; 25,11

3. Slova — původci zla

V jakém protikladu vůči Boží výstraze ve 3 Moj 19,16 jsou slova Ž 15, kde se mluví o člověku, který se varuje vyslovit nepravdivá a neuvážená slova?

Ústa říkají to, co je v srdci. Myšlenka je otcem slova a pohnutka ovlivňuje myšlenku i slovo. O těch, kdo budou jednoho dne stát jako vítězi na skleněném moři, říká Písmo: „Z jejich úst nikdo neuslyšel lež, jsou bez úhony“ (Zj 14,5). A Jakub nám říká: „Kdo nechybuje slovem, je dokonalý muž“ (Jak 3,2). Je třeba říci víc o důležitosti každého našeho slova? Studium úkolu na

tento týden by mělo přimět každého z nás, aby zvolal s Izaiášem: „Běda mi! Jsem člověk nečistých rtů a mezi lidem nečistých rtů bydlím“ (Iz 6,5).

Zopakujte zlatou radu, kterou dává bible o šíření informace, která dojde k našemu sluchu? Př 17,9

Kolika tragédiím by se předešlo, kdybychom si vždycky ověřili fakta, než údajnou „pravdu“ někde opakuje!

Jakou zásadou se má řídit křesťan, jestliže se něco „doví“, nebo zjistí o svém bližním? Mat 18,15—17

Podle této zásady by prvním člověkem, s nímž bychom měli mluvit — jestliže víme, že jednal nesprávně — měla být ta osoba sama. Potom by takovému člověku měla být poskytnuta příležitost, aby napravil, co udělal nesprávně, nebo naopak, dokázal že my jsme se mýlili. Jestliže ten člověk, s nímž o tomto nesprávném způsobu jednání s neličenou účastí hovoříme, osvědčí pravou lítost, pak jsme svého cíle dosáhli. Pak už nejsme povinni se zmiňovat o tom někomu dalšímu. Odpovědnost nyní spočívá na něm samém. Jestliže setrvá ve zlém i nadále, máme si přibrat svědka — říká Ježíš, Možná, že člověk, jehož se to týká, bude spíš nakloněn uposlechnout dvě osoby, když nechtěl dbát jedné. Teprve když se to udělalo a on stále ještě odmítá dbát dané rady, měli bychom postoupit věc dál, a to církvi. Kolikeré škodě by se předešlo, kdybychom byli v tomto ohledu vždycky nevěřícími Tomáši!

4. Pravdivá slova

Jaké souvislosti a cíle by nás měly usměrňovat vůči bližním i tehdy, když jsme přesvědčení o pravdivosti svých slov a tvrzení? Ef 4,15.25.29

Bible vypráví dlouhý, tragický příběh o lži, který se dá krátce shrnout takto: 1. Prvotní lež byla jednoznačným protikladem toho, co řekl Bůh (1 Moj 3,16). 2. V dějinách lidstva se brzy ukázalo, že když lidé uvěřili satanově lži, projevilo se to také v jejich vzájemných vztazích (1 Moj 4,8.9; 12,10—20; 27,6—24). 3. Ježíš ukázal, že lež a klam budou hrát čím dál větší roli v úsilí a snaze nepřítele spasení ovládnout lidské pokolení (Mat 24,23.24). 4. To vše se bude stupňovat,

poněvadž doba konce se blíží (2 Tes 2,9—12). 5. Nakonec se tragický příběh lži a klamu uzavře (Zj 21,27; 22,15).

Co říká Boží slovo o vztahu k pravdě u spasených a u těch, kteří nakonec zahynou? Zj 14,5; 22,15

Bůh umožňuje svému lidu, aby tím, že se znovuzrodí, uskutečnil jeho představy a byl ve svém jednání i ve svých slovech pravdivý a čestný. Především tento rys odděluje Boží lid od těch, kdo nemohou být pravdiví, protože vydali svůj život i své srdce nepříteli.

Jakých slov užívá Bůh k vyjádření představy o svém lidu? Zach 8,16

Nejlepší věci v životě — prostota, poctivost, pravdivost, čistota, bezúhonnost — není možno koupit ani prodat. Jsou stejně přístupné nevědomému člověku jako vzdělanému, dělníku jako významnému hodnostáři.

5. Žádostivé pohnutky a myšlenky

Čím se měl vyznačovat charakter vedoucích lidu izraelského? 2 Moj 18,21

Chamtivost je podle Božího úsudku škodlivé býlí, které má být odstraněno, kdekoli a kdykoli se objeví (Viz 1 Tim 3,3). Boží naléhání, aby přední místo v jeho církvi zaujímali muži a ženy, kteří znají význam osobního vítězství nad zlem, neznamená, že Bůh není znepokojen tím, jak se zlo projevuje v životě obyčejných křesťanů. Nikdy nesmíme zapomínat na skutečnost, že mocí svého povolání jsme všichni duchovními vůdci, ať zastáváme v církvi nějaký úřad, nebo ne.

Co říká bible o lidech náležejících Bohu, ať již stojí za kazatelnou nebo sedí jako prostí členové v řadách věřících? 1 Petr 2,9

Podle téhož vysokého měřítka, které Bůh klade pro přední muže ve své církvi, se posuzují všichni její členové. Slova a činy motivované sobeckostí, nepocházejí ze srdce, kterému bylo opravdově a plně odpuštěno.

V jakém protikladu se jeví Boží ideál člověka osvobozeného od lakomství ke vztahům, jež jsou znamením mezi lidmi posledních dnů? 2 Tim 3,1—5

Na jedné straně stojí skupina lidí se stejným sklonem k chamtivosti, jako má i skupina druhá, ale ta nedo-

volí, aby je tato vlastnost ovládla, a s pomocí Boží ji ze svého života vyloučí. Tito lidé svou chamtivost nehýčkají, zatímco lidé vyličení ve 2. epištole Timoteovi dovolují, aby chamtivost ovládla jejich život. V popsaných poměrech již zlo, které tkví v hříšné lidské přirozenosti, nabylo rozsahu epidemie.

6. Nejvyšší vzor

V jakém protikladu byl život Ježíše Krista s plány a smýšlením nepřítele spasení? Fil 2,5—8

Aby lidstvo mohlo být spaseno, muselo Kristovo ponížení převážit satanovo povyšování. Aby zabezpečil naše spasení, musel Ježíš osvědčit ducha, který byl pravým opakem chamtivosti a sobectví, z něhož pocházela Luciferova vzpoura.

Mezi Kristem a mocnostmi temna se odehrává zápas o věrnost lidského srdce. Z pohnutek našeho jednání a způsobu našeho smýšlení vznikají slova života nebo smrti, podle toho, komu jsme se rozhodli věnovat svou věrnost. Je to především chamtivost, která vede k falši a lži.

Neříkat pravdu, neznamená vždycky jen lhát. Jaké jiné způsoby, jimiž můžeme „vydávat křivé svědectví“, znáš?

Odpověď: Přehánění — přidávání, nebo přikrašlování faktů, přizdobování příběhu podrobnostmi, které jsou smyšlenkami naší obrazotvornosti.

Překrucování — vytváření dojmu, že skutečnost je jiná, než jak se jeví fakta. Předstírání — buzení dojmu, že jsme dobrými křesťany, nebo že zastáváme určitý postoj, nebo se zastáváme určité osoby, i když tak nečiníme. Konání něčeho jen proto, abychom udělali dobrý dojem, zatímco naše srdce o tom neví. Zkreslování — v zájmu úspěchu, nebo osobního prospěchu či zisku zveličovat výhody a nepřiznat nedostatky, nebo vady. Narážky — vyslovit náražku, která někomu škodí vnutkat někomu určitou myšlenku nebo nepřímo něco naznačovat. Mlčení — být zticha, když je řečeno něco, co škodí pověsti jiného člověka, a budit takovým mlčením dojem, že řečená věc je pravdivá, zatímco jedno či dvě slova by mohla onoho člověka ochránit před pomluvou.

NESOBECKÁ SLUŽBA

Základní verš: Luk 12,15

Desáté přikázání se týká dvou těsně spolu souvisejících hříchů: nespokojenosti a sobectví. Máme-li to vyjádřit kladně, existují dva povahové rysy, které si Bůh velmi přeje vidět u svého lidu: spokojenost a nesobeckost. Příběh v evangeliu Lukášově o bohatém pošetilci, který následuje po úvodním biblickém textu, objasňuje skutečnost, že nespokojenost a sobectví jdou ruku v ruce.

Z Božího hlediska nezáleží na tom, co nějaký člověk vlastní, ale co s tím dělá. Toto platí ve skutečnosti o všech hřívnách, které nám Pán dává — ať je to rozum, schopnost, zvláštní nadání, tělesná síla, majetek nebo nějaká společenská a duchovní přednost. Bůh je štědrý dárce; bude však přísně soudit ty, kdo užívají hříven jim darovaných pouze tak, aby to sloužilo jejich vlastním zájmům, místo aby viděli posvátný úkol, jenž jim byl svěřen — přinášet požehnání těm, kdo jsou kolem nich. Dovolme Duchu svatému, aby nás uvedl do „veškeré pravdy“, tedy i do pravdy o nás samých.

1. Pohnutky Mistrovy

Co nám může dát větší uspokojení než ukojení hladu a žízně, když myslíme na příklad zaznamenaný Janem v příběhu u města Sichar? Jan 4,31—34

„Když jeho slova probudila v ženě svědomí, Ježíš se zaradoval. Viděl, že pije vodu života a tím ukojil i svůj hlad a žízeň. Úspěch poslání, pro něž opustil nebe, posiloval Spasitele v jeho práci a povznášel ho nad potřeby člověka. Sloužit duši, jež hladoví a žízní po pravdě, bylo mu milejší než jíst a pít. To mu bylo útěchou a obcerstvením. Konat dobrodiní bylo životem jeho duše“ (EGW: Touha věků str. 124).

Jak se odráží Ježíšovo odevzdání se službě v proklamaci jeho poslání před obyvateli Nazareta? Luk 4,18.19

V Kristově odkazu jeho církvi je jasně vyznačen způsob, jakým mají její údové žít.

Jaký význam mají v tomto odkazu „věci“ ve srovnání se zájmy, které se týkají království Božího? Mat 6,24—34 (Viz též EGW: Myšlenky z hory blahoslavenství, str. 75)

2. Duch služby — známka učenictví

V čem se nejjistěji projeví postoj pravého následovníka Kristova, jenž je ovládán jeho Duchem? Mat 20,25—28

Kristova slova jasně ukazují, že nezřízená ctižádost je formou chtivosti. Jeho služebníci by neměli mít ctižádost být důležitými lidmi, ale usilovat o to, aby se osvědčili jako dobří služebníci.

Jaký byl význam nezapomenutelného naučení, které dal Ježíš svým učedníkům při jejich posledním shromáždění, než byl ukřižován? Jan 13,1—17 (Viz EGW: Touha věků str. 457).

3. Dávat — místo brát

Jak pochopil Jan Křtitel svůj úkol připravovatele cesty Páně? Luk 3,10.11

Jan Křtitel byl jedním z největších bojovníků, kteří se utkali s nejhorsími formami zla své doby. Heslem tehdejších lidí bylo: „Ber!“ „Vezmi si od života pro sebe všechno, co můžeš.“ Jan věděl, proč říká: Musíte se změnit, musíte činit pokání a obrátit se. Toto je duch odvěkého Božího nepřitele, duch hříšné lidské přirozenosti. Bůh vám musí dát nového ducha. Důkazem této změny ve vašem životě bude to, že vaším heslem už nebude: „Ber!“ — nýbrž „Dávej!“ Takový je Duch Kristův.

Jaká je hlavní zásada plánu spasení? Jan 3,16; Řím 8,32

Jak naléhavě žádá Pán ve Starém i Novém zákoně svůj lid, aby osvědčil stejného ducha štědrosti? Iz 58, 6—11; Mat 25,31—45

Oba tyto odstavce z Písma ukazují, že duch štědrosti nezáleží pouze v dávání peněz, jídla a šatů. Znamená i to, že darujeme sebe, svůj čas své nadání, svůj soucit, svou lásku své citlivé účastenství. Znamená dále, že projevujeme péči, že se dělíme s druhými. Žádá, abychom

trpěli i cítili s těmi, kdo potřebují naši lásku a péči. Žádá od nás, abychom odpouštěli, jako jsme my potřebovali, aby bylo odpuštěno nám.

Jakým způsobem projevil Samaritán v Kristově podobnosti pravého ducha nesobecké služby? Luk 10, 30—37

Raněný člověk potřeboval víc než soucit. Potřeboval něčí čas, něčí něžnou, láskyplnou péči. Kněz i levita byli příliš sobečtí, aby mu věnovali čas a pozornost. Měli svou „práci“, vykonávali „náboženskou činnost“ a tak jim nezbyval čas pro raněného člověka. Milosrdný Samaritán se stal nesmrtelným proto, že nešetřil času ani námahy, aby udělal pro bližního to, co bylo třeba udělat. (Viz též EGW: Cesta ke Kristu, str. 55)

4. Potřeby — nikoli přání

O čem je přesvědčen apoštol Pavel vzhledem k našim potřebám? Fil 4,19

Křesťan by se měl učit rozlišovat mezi skutečnými a domnělými potřebami. „Nemysleme jen stále na své potřeby, ale spíše na dobrodiní, jichž se nám dostává .. Pán chce, aby jeho děti nacházely ve službě Boží útěchu a aby viděly ve službě pro Boha radost a nikoli přemenu. Chce, aby ti, kdo ho přicházejí vzývat, odcházeli naplnění myšlenkami na jeho péči a na jeho lásku, aby pak s chutí vykonávali svou každodenní práci a získali schopnost jednat ve všem čestně a věrně.“ (EGW: Cesta ke Kristu, str. 70)

Jaká prostá základní filozofie držela apoštola Pavla, že všechno unesl, když jako jeden z prvních hlasatelů evangelia procházel mnohým soužením a strádáním? Fil 4,11—13

Když mluvíme o oběti, obvykle se vzdáme spíš přání než svých potřeb. Když se nám zdá být těžkým přinášet oběti pro věc Boží, znepokojuje nás obvykle to, že bychom se museli vzdát svého přepychu.

David Livingstone prý řekl: „Lidé mluví o oběti, kterou jsem přinesl, když jsem strávil tak velkou část svého života v Africe. Dá se nazývat obětí, co je jen malou splátkou velkého dluhu, jímž jsme povinováni svému Bohu a který nikdy nemůžeme splatit? Je obětí

taková práce, která nám přináší odměnu v podobě zdravé činnosti, vědomí konání dobra, pokoje mysli a jasně naděje slavného života ve věčnosti? Taková slova a názory tu vůbec nejsou na místě. Zdůrazňuji znovu, že to žádná oběť není. Říkejte tomu raději výsada. Občasná úzkost, nemoc, utrpení či nebezpečí, při nichž se musíme vzdát obvyklých vymožeností a dobrodiní tohoto života, nás mohou přimět k zastavení a donutit, abychom zaváhali a poklesli na duchu, ale to je nám dovoleno jen na chvíli. Toto všechno není ničím ve srovnání se slávou, která bude na věčnosti zjevena v nás a pro nás. Nikdy jsem nepřinesl žádnou oběť. Jestliže si připomeneme velkou oběť, kterou přinesl on, který opustil trůn svého Otce na nebesích, aby dal sebe za nás, pochopíme, že o svých ‚obětech‘ bychom neměli nikdy mluvit.“

5. Apoštolské křesťanství

Jaký byl nejvlastnější důvod jednání členů prvokřesťanské církve, o němž nám Písmo podává zprávu? Sk 2,44.45; 4,34.35

Ať by tento způsob uspořádání vedl v dnešní době při praktickém uskutečňování k jakýmkoli těžkostem, jedna věc je jistá: Členové prvotní církve měli v tomto nesporné prvenství. Věci ducha u nich daleko převažovaly nad věcmi těla. Cenu mělo jen to, co odkazovalo k věčnosti. Zájmy jednotlivce byly podřízeny zájmům celku. Církev a její poslání bylo jejich prioritou číslo jedna. Co by se asi dělo, kdyby dnešní církev aspoň zčásti znovu získala tento apoštolský rozhled? (Viz EGW: Vítězství lásky Boží str. 331)

Proč měla být věnována zvláštní pozornost příkladu muže, jehož láska k věci Boží přiměla, aby položil na oltář všechno, co měl? Sk 4,36.37

Pozemské překážky jsou jedinou věcí, která zdržuje lidi od toho, aby přijali volání Boží ke službě. Jakmile se tato pouta jednou přetrhnou, má Duch Boží volnost, aby vedl a ukazoval cestu k úspěšné službě pro Místra, která nezůstane bez odměny.

6. Ztotožnění s Kristem

Co vlastně žádá Ježíš od svých následovníků? Mat 10,38.39

Ti, kdo se cele odevzdají Kristu a zapomenou na sebe, aby sloužili jiným, ujišťuje Ježíš, že nejen nic neztratí, ale získají trvalé hodnoty věčného života.

Ztratil Ježíšův příkaz časem svou platnost? Jakým způsobem jej můžeš i dnes splnit?

I když dnes žijeme v docela jiném světě než byl ten, v němž se hlásalo evangelium, a celý náš kulturní svět je docela jiný, základní zásada zůstává nezměněna: vnější hmotné bohatství by se nikdy nemělo stát náhražkou za vnitřní bohatství duchovní. Vnitřní bohatství může vyvážit vnější chudobu, ale vnější bohatství nemůže nikdy vyvážit chudobu vnitřní. Klíčovou myšlenkou Kristova příkazu je upřímnost srdce (Viz Mat 10,9—11). Co můžeme udělat, abychom ji učinili i dnes základní myšlenkou svého života? Zde je několik návrhů: Najděte někoho, kdo se trápí. Zjistěte, co potřebuje, snažte se promyslet, jak mu pomoci, a potom to vykonajte. — Udělejte radost někomu, o kom víte, že skutečně něco potřebuje, místo toho, abyste si koupili sami věc, kterou můžete ještě nějakou dobu postrádat. — Užijte část svého času, abyste pomohli s nákupem, úklidem, či jinak posloužili. Myslete zejména na nemocné a starší lidi.

13. úkol — 27. září 1986

TRVALE S JEŽÍŠEM

Základní verš: Mich 6,8

Cílem našich úkolů v tomto čtvrtletí bylo poukázat na vztah mezi odpuštěním a novým životem. Zachovávaní Božích přikázání musí být spojeno s vírou v Ježíše. Tisíce vyznávají, že jsou následovníky Ježíšovými. Mnozí se vychloubají, že přijali křest Duchem svatým. Přitom jsme skutečně svědky naplňování Pavlovy předpovědi, že jedním ze znamení posledních dnů bude

pokolení, „které se bude tvářit jako zbožné, ale svým jednáním to bude popírat“ (2 Tím 3,5).

Nemáme sice právo vynášet soud nad náboženskou zkušeností jiných, ale Bůh nám dal naprosto jasná vodítka, pokud jde o to, rozlišovat mezi tím, co je ryzí a co je padělek. Každé učení, které podkopává, nebo popírá autoritu zákona jako absolutního měřítka, je nepravdivé, ať se zdá sebepůsobivější (Mat 5,19; 7,21—23; 1 Jan 2,3—6).

Desatero Božích přikázání obsahuje hluboké a jasné zásady spravedlnosti, které se musí stát základem křesťanské zkušenosti. Následování Krista a jeho příkladu nás povede k pěstování ušlechtilých povahových rysů. Čím hlubší je náš pocit nehodnosti a vděčnosti za Boží odpuštění, tím větší je naše odhodlání jít s Pánem v radostné poslušnosti jeho vůle. Pokud půjdeme cestou, po níž šel před námi on, nikdy neztrácíme správný směr a cíl. V Ježíšově společenství dojdeme do Božího království.

1. Cestou radosti

O kom říká žalmista, že je blahoslavený — šťastný a proč? Žalm 1,1.2

Křesťané by měli ukázat světu, že cesta poslušnosti je cestou štěstí. O tom by měl svědčit víc jejich život než jejich slova. Odměnou svatosti je hluboká radost, která nás může plně ovládnout jen tehdy, jestliže dovolíme Bohu, aby se stal Pánem našich životů a způsobil, abychom byli takoví, jakými nás on chce mít.

V čem je tajemství života pravé radosti? Žalm 16,8—11

Přemýšlej o tom, jak bys mohl svým životem lépe dokazovat lidem okolo sebe, že být učedníkem Kristovým přináší radost. Všimni si myšlenek a návodu, který ti nabízejí následující texty: Jan 13,7; Gal 5,22; 1 Jan 5,2.3.

2. Cestou světla

Jaké dvojí požehnání je zaslíbeno těm, kdo chodí ve světle Božího slova a Ježíšova příkazu? 1 Jan 1,7

Tento text mluví za celé svazky. Připomíná nám, že

neporozumění vzniká obyčejně z toho, že zamítáme světlo a chodíme v temnotách. Rozumět si se spoluvěřícími je požehnání, jehož se nám dostává navíc, chodíme-li v každém paprsku světla, jimiž Bůh osvětluje naši cestu.

Druhým požehnáním je odpuštění hříchů. Nemůže být žádného odpuštění, jestliže se tvrdošíjně stavíme proti světlu, kterým nám Bůh ozařuje naši cestu. Takový odpor se rovná vzpouře a Bůh nemůže odpustit vzpouru, jestliže v ní setrváme, neboť by to znamenalo totéž, jako kdyby ji neviděl. (1 Sam 15, 22.23; Žid 10,26)

Jakého způsobu užívá Bůh, aby vylil své světlo na naši stezku? Žalm 119,10; 19,8

Nemusíme se nikdy bát, že budeme-li chodit ve světle, budeme chodit sami. Totéž světlo pravdy, jímž Bůh ve své milosti osvětluje naši cestu, svítí i na cesty jiných. Když budeme chodit v tom světle, půjdeme všichni spolu v obecnství a porozumění.

Jaká bude naše zkušenost, jestliže odpovíme na světlo, které Bůh ve své milosti sesílá? Př. 4,18 (Viz EGW: Myšlenky z hory blahoslavenství, str. 60).

3. Cestou pokání

Jaký cíl sleduje Bůh, když vede člověka na cestu pokání? Ez 33,11

Výzvy k pokání a ujištění a odpuštění jsou ústředními náměty Starého i Nového zákona. (Ez 18,30; Př 1,22.; Joel 2,12). Poselství Jana Křtitele bylo výzvou k pokání. Také Ježíš přišel, aby „volal hříšných ku pokání“ (Mat 9,13). Opakované volání Duchem svatým pokřtěné církve znělo: „Čiňte pokání“ (Sk 2,38). Výzva vzkříšeného Pána k jeho církvi na zemi až do doby konce je láskyplnou výzvou k pokání (Zj 3,19).

Na jaké nádherné zaslíbení se můžeme odvolat, když odpovíme na Boží výzvu k pokání? Iz 55,6,7

Pokání není pouze jednorázová zkušenost, je to stav srdce a mysli člověka, který si je vědom toho, že bez trvalého působení Ducha svatého nemůže v jeho životě nastat skutečná změna k lepšímu (Sk 3,19).

Jestliže cítíme, že Duch svatý k nám mluví, máme

ještě příležitost využít Boží ochoty „hojného odpuštění“.

4. Cestou důvěřivé poslušnosti

Jakou důvěru projevila Marie v Ježíše a jak vedla k důvěře a poslušnosti jiné? Jan 2,5

Dobře bychom udělali, kdybychom slova našeho textu učinili vodítkem svého života. Všimněte si významného bohatství, obsaženého v těchto prostých, ale hlubokých slovech: „Cokoli“ — Když je zřejmé, že hovoří Bůh, neměli bychom stále uvažovat, zdali se to, co říká, zdá lidskému myšlení rozumné, nebo vhodné. Důvěřujte, že on od nás nežádá nic nemožného nebo neužitečného. „On“ — Nezáleží na tom, co říká někdo jiný. Jde-li o duchovní pravdu, pak si musíte být jisti jen jedinou věcí — že je to Bůh, který nás svým Slovem vede. (Viz Iz 8,19,20; Jan 10,2—5). „Řekne“ — Když Bůh mluví, odhaluje svou vůli tak jasně a srozumitelně, že pokud je naše nitro přístupno jeho hlasu, můžeme bez nejmenší pochybnosti poznat, že to promluvil on. „Vám“ — Neměli bychom se ohlížet na to, co dělají jiní, nebo co Bůh jim přikazuje, aby dělali. My musíme udělat to, co od nás žádá a nedbat, zda-li poslechne i někdo jiný, nebo zda-li se také od něho žádá, aby poslechl. „Udělejte“ — Máme jednat bez váhání, nemáme čekat na to, až budeme znát všechny důvody a odpovědi. Boha poslouchat — znamená spoléhat na něho.

Zopakujte, co řekl Ježíš o náboženství, které nemůže nahradit poslušnost vůči Božím požadavkům. Mat 7,13. 21—23. (Viz též EGW: Myšlenky z hory blahoslavenství str. 105)

5. Cestou k svatosti

Jaký cíl sleduje Bůh při naší výchově svým Slovem? 1 Tes 4,3

Posvěcení je slovo, nad nímž si mnozí lámou hlavu, protože jim zní složitě. Svatost však není něco, čeho bychom se měli bát nebo co by z nás mohlo udělat fanatika. Jít cestou posvěcení znamená obnovování k obrazu Božímu, který byl v nás smazán hříchem — být přetvářen do podoby Kristovy.

V jaké míře nám Bůh umožňuje posvěcení? 1 Tes 5,23.24

Svědectví v Písmu o tom, že Bůh vyzýval svůj lid ke svatosti, jsou velmi četná. (Viz např. Řím 6,19.22; 2 Kor 7,1; 1 Tes 4,7; Tit 2,3; Zid 12,4).

Pokud nám v naší lidské křehkosti není možno dosáhnout tohoto měřítka, jaká cenná ujištění nám dává Bůh? Juda 24.25

Tato jistota nám pomáhá, abychom si uvědomili, že on může udělat pro nás to, co my pro sebe udělat nemůžeme. (Viz též EGW: Cesta ke Kristu, str. 48)

6. Věčně s ním

Co dává oprávnění lidem pro vstup do Božího království? Zj 22.14, Jan 15,10

„Podmínka věčného života je dnes táž, jaká byla vždy — zůstala táž, jaká byla v ráji před pádem našich prvních rodičů. Je to naprostá poslušnost zákona Božího, dokonalá spravedlnost. Kdyby byl věčný život udělován za jiných podmínek, bylo by tím ohroženo blaho celého vesmíru. Otevřela by se cesta pro hřích, který by se stal bídou a žalem nesmrtelným.“ (EGW: Cesta ke Kristu str. 43)

Můžeme toho dosáhnout svou vlastní silou? Jan 15,5; Fil 4,13

Do království Božího vstoupí jedině ti, jejichž charakter byl oprostěn od všeho nečistého, ti, kdo se zřekli hříchu, který je vzpourou proti Bohu — přestoupením jeho zákona. (1 Jan 3,4; Zj 21,27)

„Nemáme vlastní spravedlnost, kterou bychom mohli obstat před požadavky zákona Božího... Vírou musíš dodržovat spojení s Kristem a denně musíš podřizovat svou vůli jeho vůli. Pokud tak budeš činit, bude Kristus působit v tobě vůli i čin ke své libosti... Chce vás znovu přijmout, chce ve vás vidět obraz své čistoty a svatosti. Dovolíte-li mu, bude pokračovat v dobrém díle, které již na vás začal, až do dne Ježíše Krista.“ (EGW: Cesta ke Kristu str. 43.44)

Úkoly v tomto čtvrtletí byly určeny k tomu, aby nám pomohly pochopit, jak velice Bůh touží nám odpustit a obnovit nás ke svému obrazu. Rozumové spojení však

nestačí, to musíme poznat ze své vlastní osobní zkušenosti. Až se tak stane, vytratí se z naší mysli pocity marnosti a beznaděje a radostná záře Kristovy lásky naplní naši bytost přáním patřit jemu, dovolit mu, aby žil v nás.